

TAĞUT VE DESTEKÇİLERİ

Abdulkadir bin Abdulaziz

www.davetvecihad.com

TAĞUT

VE

DESTEKÇİLERİ

Abdulkadir Bin Abdulaziz

www.davetvecihad.com

Davet Serisi
İkinci Adım
4. Kitap

İrtibat Adreslerimiz

davetvecihad@gawab.com

davetvecihad@maktoob.com

elhadid@gawab.com

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

KİTAP HAKKINDA BİR AÇIKLAMA

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. Allahu Teala'nın salat ve selamı son peygamber olan Muhammed'in, onun âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Bu kitap, Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz'e ait olan "El-Câmi' Fi Talebi İlmî-ş-Şerif" isimli eserin sadece bir bölümüdür. El-Câmi' oldukça geniş bir şekilde ilim, ilim tahsili, iman ve küfür konuları ile ilgili olarak hazırlanmıştır. Daha önce kitabın bir kısmı, bazı kardeşlerimiz tarafından tercüme edilmiş ve "İman ve Küfür Hükümleri" ismiyle yayınlanmıştı. Biz konuların daha kolay anlaşılması açısından, kitabı kısımlara ayırdık ve tekrar gibi algılabilen bazı bölümleri çıkardık. Böyle bir yöntemi tercih etmemizdeki amacımız ise; konuları daha akıcı bir hale getirip anlamayı kolaylaştırmaktır. Dileriz ki Rabbimiz bu kararımızı isabetli eylesin.

Şüphesiz Tağut'u inkar kopması mümkün olmayan sağlam kulpa tutunmuş olmanın iki şartından biridir. Bu şartı ihlal eden kişi asla sağlam kulpa tutunmuş olamaz. Tağut'u tanımak, onu inkar etmenin, ondan uzaklaşmanın ve ona karşı mücadele etmenin başıdır. Tağut kimi zaman bir taş, kimi zaman bir kitap, kimi zaman bir şahıs ve kimi zaman da bir yönetim olabilir. Tağut'un belli vasıfları bulunmaktadır. Bu vasıfları taşıyan herşey tağut hükmünü alır. Şüphesiz müminler tağutlardan uzak oldukları gibi, tağutların destekçilerinden de uzaktırlar. Zira kendisi de bir tağut olan Firavun, Musa'ya karşı en büyük destekçileri olan sihirbazlarını kullanmak istemiştir.

Tek ve Kahhar olan alemlerin Rabbi Allahu Teala, bizleri kendisine ibadet etmemiz için yaratmıştır. Tağutlar ise bu ibadete başkaldırdıkları gibi, kendilerinden başkalarını da Allahu Teala'ya

ibadet etmekten alıkoymak isterler. Bu isteklerini gerçekleştirme konusunda kendilerinin en büyük yardımcıları ise etrafındaki destekçileridir.

Şüphesiz Firavun ile birlikte, tağut Firavun'un destekçilerini de suda boğan Allahu Teala, her dönemdeki tağut ve onların destekçilerini de suda boğmaya kadirdir. Buna kadir olan Rabbimiz bizlere tağut ve tağutların destekçilerine karşı Musa *Aleyhisselam* ve beraberindeki müminlerin durumlarını aktarmıştır. Şüphesiz bu kıssada nice ibretler bulunmaktadır. Bu ibretlerin belki de en önemlisi, tağutlara uygulanan muamelenin aynısının, o tağutların destekçilerine de uygulanmış olmasıdır.

Tağut'u tanımak, onu inkar etmenin ve ona karşı durmanın olmazsa olmaz şartlarındandır. Bizler de bu çalışma ile "Tağut" kavramı ve tağutun, inkar edilmesi gereken en önemli parçası olan destekçileri üzerinde durmaya çalıştık. Başarı Allahu Teala'dandır.

www.davetvecihad.com

TÂĞUT VE TÂĞUTU DESTEKLEYENİN TANIMI

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. O'ndan yardım diler ve O'na istiğfar ederiz. Nefîslerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allahu Teala kime hidayet ederse onu saptıracak ve kimi de saptırsa ona hidayet edecek yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına, tek olup ortağının bulunmadığına, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* O'nun kulu ve Rasülü olduğuna şehadet ederim.

“Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin.”¹

“Ey İnsanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve ikisinden pek çok erkek ve kadınlar meydana getiren Rabbinizden sakının. Kendisi adına birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'ın ve akrabanın haklarına riayetsizlikten de sakının. Allah şüphesiz hepinizi görüp gözetmektedir.”²

“Ey iman edenler! Allah'tan sakının, dürüst söz söyleyin de Allah işlerinizi kendinize yararlı kılsın ve günahlarınızı size bağışlasın. Kim Allah'a ve Rasülü'ne itaat ederse, şüphesiz büyük bir kurtuluşa ermiş olur.”³

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: **“Ameller ancak niyetlerledir. Herkes niyetinin karşılığını alır. Kim Allah'a ve Rasülü'ne hicret ediyorsa, hicreti onlara olur. Ama kim bir dünyalık elde etmek veya bir**

---

¹ 3 Ali İmran/102

² 4 Nisa/1

³ 33 Ahzab/70-71

kadınla evlenmek için hicret ediyorsa, onun hicreti onadır.”¹

Kişi tâğutu inkar etmedikçe imanı sahih olmaz. Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: **“Kim tâğutu inkar eder ve Allah’a iman ederse, şüphesiz en sağlam kulpa tutunmuş olur.”²** Bu âyet-i kerime, nefiy ve isbatı kapsayan “La İlahe İllallah” şهادetini açıklamaktadır.

Nefiy; uluhiyyeti, Allahu Teala’dan başka ibadet edilen şeylerin tümünden kaldırmaktır. Kişi bunu; Allah’tan başkasına ibadetin batıllığına inanmakla, bu ibadeti terk etmekle, bundan nefret etmekle, bunu yapanları tekfir etmekle ve onlara düşmanlıkta bulunmakla gerçekleştirir. Tâğutu inkardan amaç da budur.

İsbat ise; kulun tüm ibadet türlerini yalnızca Allahu Teala’ya yönelterek, uluhiyyeti sadece O’na has kılmasıdır. Âyette geçen Allah’a imandan amaç budur.

İbn-i Kesîr *Rahimehullah* **“Kim tâğutu inkar eder ve Allah’a iman ederse, en sağlam kulpa tutunmuştur; onun kopması yoktur”** âyeti hakkında şöyle der: “Kim Allah’a denk tutulan şeyleri, putları ve şeytanın davet etmiş olduğu Allah’tan başkasına yapılan ibadeti bütünüyle terkederek Allah’ı birler, yalnızca O’na ibadet eder ve O’ndan başka ilah olmadığına şهادet ederse **“En sağlam kulpa tutunmuştur”** yani işinde sabitleşmiş, en ideal yola ve sıratu’l-mustakîme yönelmiştir.”

Yine İbn-i Kesîr *Rahimehullah* Allahu Teâlâ’nın, **“Sana indirilene ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini söyleyenleri görmedin mi? Onlar tâğuttan hüküm almak istiyorlar; halbuki onu tanımamakla emrolundular..”³** ayeti hakkında da şöyle der: “Bu ayet-i kerime, Kitap ve Sün-

---

¹ Buhari ve Müslim

² 2 Bakara/256

³ 4 Nisa/60

net'ten yüzçeviren, bu ikisi dışında batıl şeylerin hükmünü isteyen herkesi kınamaktadır. Buradaki tâğuttan amaç da budur.”¹

İbnu'l-Kayyım *Rahimehullah* şöyle der: “Tâğüt, kulun kendisiyle haddi aşdığı, ibadet edilen, tâbi olunan ve itaat edilen her şeydir. Her toplumun tâğutu, Allah ve Rasulü'nü bırakarak kendisinden hüküm aldıkları, Allah'a değil de kendisine ibadet ettikleri, Allah tarafından herhangi bir delil olmaksızın tâbi oldukları, yahut Allah'a itaat olmadığını bildikleri bir hususta kendisine itaat ettikleri kimsedir. İşte yeryüzünün tâğutları bunlardır. Bunlara ve insanların bunlarla olan ilişkilerine bakıldığında, insanların çoğunun Allah'a ibadetten yüzçevirerek tâğuta ibadete, Allah ve Rasulü'nden hüküm istemekten yüzçevirerek tâğuttan hüküm istemeye, Allah'a ve Rasulü'ne uymaktan yüzçevirerek tâğuta uymaya yöneldikleri görülecektir.”²

Şeyh Muhammed bin Abdilvehhab *Rahimehullah* ise şöyle der: “Tâğutun anlamı geneldir. Allah'tan başka kendisine ibadet edilen ve bundan razı olan her mabud, kendisine tâbi olunan ya da Allah ve Rasulü'ne değil de kendisine itaat edilen her varlık tâğuttur. Pek çok tâğüt vardır; bunların önde gelenleri ise beş tanedir. Şöyle ki:

Allah'tan başkasına ibadete çağırان şeytan. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Ey ademoğulları, ben size and vermedim mi ki; şeytana ibadet etmeyin, gerçekten O sizin için apaçık bir düşmandır.”³

Allah'ın hükümlerini değiştiren zorba yönetici. Allahu Teala şöyle buyurur:

¹ Tefsîru İbn-i Kesîr, 1/519

² İ'lâmu'l-Muvakkûn, 1/50

³ 36 Yâsîn/60

“Sana ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Onlar tâğuttan hüküm almak istemekteler. Halbuki onu tanımamakla emrolundular. Şeytan ise onları uzak bir sapıklığa sürüklemek ister.”¹

Allah’ın indirdiklerinden başkası ile hükmeden. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Allah’ın indirdikleri ile hükmetmeyenler; işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.”²

Allah dışında kendisinin de gaybı bildiğini iddia eden. Allahu Teala şöyle buyurur:

“O, gaybı bilendir. Gaybını kimseye açmaz.”³

“Ancak rasulleri içinden razı olduğu müstesna. Çünkü O, önüne ve arkasına gözetleyiciler dizer.”⁴

Allah dışında kendisine ibadet edilen ve kendisi de bu ibadetten razı olan kimse. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Onlardan her kim; ‘Gerçekten ben O’nun dışında bir ilahım’ diyecek olsa, bu durumda biz onu cehennemle cezalandırırız. Zalimleri işte böyle cezalandırırız.”⁵

Şeyh Muhammed Hâmid el-Fakî tâğutun tarifinde şöyle der: “Selefin *Radiyallahu Anhum* sözlerinden özetle tâğutu şöyle tanımlayabiliriz: “Kulu Allah’a ibadetten, dini ve itaati yalnızca Allah’a ve Rasulü’ne has kılmaktan çeviren ve alıkoyan her şeydir. Bu, cinlerden olan şeytan da olabilir, insanlardan olan şeytan da olabilir; ağaçlar, taşlar ve diğer başka şeyler de olabilir. Şüpheli-

¹ 4 Nisa/60

² 5 Maide/44

³ 6 En’âm/59

⁴ 72 Cin/27

⁵ 21el-Enbiya/29. Mecmuatu’t-Tevhîd, 260

siz buna kanlar, mallar ve ırzlar hususunda insanların koymuş olduğu, İslam'a ve İslam Şeriatı'na uymayan kanunlarla hükmetme de dahildir. Bu yolla hadlerin ikamesi, faizin, zinanın, içkinin haram kılınması gibi Allah'ın Şeriatı'ndan olan şeyler geçersiz kılınmış olur ve insanların koymuş oldukları bu kanunlar, kendi yaptırım güçleri ve onları uygulayanların yetkisi ile yasallaşarak korunurlar. Dolayısıyla kanunların kendisi bizzat tâğuttur, bu kanunları koyanlar ve propagandasını yapanlar tâğutturlar, gerek kasıtlı gerekse kasıtsız olarak Rasulullah'ın getirmiş olduğu gerçeklere uymaktan insanları alıkoymak için insan aklının icad etmiş olduğu her türlü yazılı metin ve buna benzer şeylerin tamamı tâğuttur.”¹

Yukarıdakileri özetleyecek olursak, “Allah dışında ibadet edilen herşey tâğuttur” ve “Tâğut şeytandır.” Bu ikisi dışındaki ifadeler ise bunları açıklayıcı mahiyettedir. Bu iki ifade, bir zahirî bir de hakikî anlam taşıyan bir tek asılda birleşirler. Zahirî anlam açısından tâğut; “Allah dışında ibadet edilen herşey”dir. Hakiki anlam açısından ise tâğut; “şeytan”dır. Bunlar bir tek asılda birleşirler dedik. Çünkü her türlü küfre çağırان şeytan olduğu gibi, Allah'tan başkasına ibadete çağırان da şeytandır. Allahu Teala şöyle buyurur: **“Bizim, şeytanları kâfirler üzerine gönderdiğimizizi görmedin mi? Onları tahrik ederek kışkırtırlar.”**²

Küfürde bulunan ve Allah'tan başkasına ibadet eden herkes bunu şeytanın aldatması ile yapar ve Allah'tan başkasına ibadet eden kimse gerçekte şeytana ibadet etmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: **“Ey ademoğulları, ben size and vermedim mi ki; şeytana ibadet etmeyin. Çünkü o,sizin için apaçık bir düşmandır.”**³

---

¹ Fethu'l-Mecîd Şerhu Kitabi't-Tevhîd, 287

² 19 Meryem/83

³ 36 Yâsîn/60

Allahu Teâlâ İbrahim'den *Aleyhisselâm* naklen şöyle buyurur: **“Ey babacığım, şeytana ibadet etme.”**¹ Halbuki babası putlara ibadet ediyordu. Zira Allahu Teala bunu şöyle haber vermektedir: **“Hani İbrahim babası Âzer'e şöyle demişti: Putları kendine ilahlar mı ediniyorsun?”**²

En büyük tâğut şeytandır. Gerek taş, gerek ağaç, gerek insan olsun, puta tapan herkes aslında sadece şeytana ibadet etmektedir. Allah'ı bırakıp herhangi bir insana, kanuna veya anayasa hüküm almak için başvuran herkes aslında şeytandan hüküm almaktadır. Tâğuttan hüküm almanın anlamı işte budur.

Tâğutu zahirî açıdan ayrıntılı olarak açıklayan İbnu'l-Kayyim'in şu sözüdür: “Allah dışında ibadet edilen, tâbi olunan, itaat edilen yahut kendisinden hüküm alınan herkeştir.” Bu sözdeki ifadelerin hepsi ibadetin anlamına dönüktür. Tâbi olma (uyma), itaat ve hüküm alma, Allah'tan başkası için yapılmaması gereken ibadet çeşitleridir.

Tâbi olma hakkında Allahu Teala şöyle buyurur:

“Rabbinizden size indirilene uyun, O'nun dışında veliler edinip de onlara uymayın.”³

İtaat konusunda ise şöyle buyurur:

“De ki: Allah'a ve Rasul'e itaat edin. Eğer yüz çevirirlerse muhakkak ki Allah kâfirleri sevmez.”⁴

Hüküm alma konusunda da şöyle buyurur:

“O, hiç kimseyi hükmünde ortak kılmaz.”⁵

---

¹ 19 Meryem/44

² 6 En'âm/74

³ 7 A'raf/3

⁴ 3 Âl-i İmran/32

⁵ 18 Kehf/26

Allahu Teâlâ'yı tâbi olmada, itaat etmede ve hüküm almada birlemek, O'nu ibadette birlemek demektir ki, bu ulûhiyyet tevhididir. Aynen namaz, dua ve kurbanda olduğu gibi. Bunların tümü ibadettir. Nitekim Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: **“Senden önce gönderdiğimiz her bir peygambere mutlaka şunu vahyederdik: ‘Benden başka ilah yoktur, o halde yalnız Bana ibadet edin.’”**¹ İbadet, Allah'ın sevdiği ve razı olduğu zahirî ve batınî amellerin tümünü kapsayan bir kavramdır.

“Tâğüt Allah dışında ibadet edilen herşeydir” tanımı, tâğütun anlamıyla ilgili en kapsamlı sözdür. Bunu açacak olursak; Kitap ve Sünnet'teki nasslar, ibadette ve hükümde olmak üzere iki tür tâğuttan bahsetmektedir.

İbadette tâğüt, şu âyette bahsedilendir: **“Tâğuta ibadetten kaçınanlar..”**² Tâğüt ise, Allah dışında ibadet edilen şeytan, diri veya ölü insan yahut hayvan ya da ağaç, taş veya herhangi bir yıldız gibi cansız varlıklardır. Bunlara kurbanlar sunulur, dua edilerek, namaz kılınarak ibadet edilmiş olması ile, Allah'ın Şeriatı'na aykırı olan şeylerde onlara itaat etmek ve tâbi olmak suretiyle ibadet edilmiş olması arasında herhangi bir fark yoktur.

“Allah dışında ibadet edilen herşey” ifadesi, “İbadet edilen bu varlığın kendisi bundan razı olduğu halde” ifadesi ile kayıtlanmıştır. Böylece İsa bin Meryem *Aleyhisselam*, diğer peygamberler, melekler ve salihler bunun dışında kalır. Zira bunlar kabullenmedikleri halde Allah dışında kendilerine ibadet edilen kimselerdir ve hiçbirisi tâğüt olarak isimlendirilmemiştir.

Allahu Teâlâ şöyle buyurur: **“O gün onların hepsini birarada toplar sonra meleklerle şöyle der: ‘Size ibadet etmekte olanlar bunlar mıydı?’ Derler ki: ‘Seni tenzih ederiz, bizim velimiz onlar değil sensin. Bilakis onlar**

---

¹ 21 Enbiya/25

² 39 Zümer/17

cinlere ibadet etmekteydiler; onların çoğu onlara iman etmişlerdi.”¹ Yani onlara bunu melekler emretmemiş, farklı şeylerde şekillenen şeytanlara ibadet etmeleri için cinler emretmiştir. Örneğin putların şeytanları olduğu gibi, yıldızlara tapan ve onları gözetleyen bazı kimseler üzerine de şeytanlar iner; bunlara bir şekil görünür ve onlarla konuşur. İşte bu herhangi bir şeytandır. Bu nedenle Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

“Ey ademoğulları ‘Şeytana tapmayın, O sizin için apaçık bir düşmandır’ diye tavsiye etmedim mi? Bana kulluk edin işte dosdoğru olan yol budur. Andolsun O sizden bir çok kuşağı saptırmıştı. Yine de aklınızı kullanmıyor musunuz?”²

“Beni bırakıp onu ve onun soyunu veliler mi edineceksiniz? Oysa onlar sizin düşmanlarınızdır.”³

Hükümde tâğut ise, **“Tâğuttan hüküm almak istiyorlar”⁴** âyetinde bildirilmiştir. Allah’ı bırakıp kendisinden hüküm alınan beşeri anayasalar ve kanunlar hükümde tâğut kapsamına girdiği gibi, devlet başkanı, hâkim veya bunların dışında Allah’ın indirdiklerinden başka kanunlarla hükmeden herkes de tâğutun bu türüne dahildir.

Tâğuta iman, herhangi bir ibadet türünü onun için yapmakla veya ondan hüküm almakla olur. Tâğutu inkar ise, tâğuta kulluğu terk etmek ve bu kulluğun geçersizliğine inanmak, ondan hüküm almayı terk etmek ve onun hükmünün geçersizliğine inanmak ve tâğuta kulluk edenlere düşmanlık ederek onları tekfir etmekle olur.

---

¹ 34 Sebe/40-41

² 36 Yâsîn60-62

³ 18el-Kehf/50. Mecmuu’l-Fetâvâ, 4/135-136

⁴ 4 Nisa/60

Tâğutu inkar ve Allah'a iman, tüm peygamberlerin *Aleyhisselam* getirmiş oldukları Tevhid'in ta kendisidir. Onların ilk çağırdıkları şey bu olmuştur. Allahu Teala şöyle buyurur: **“Biz her ümmete, ‘Allah’a ibadet edin ve tâğuttan sakının’ diye bir rasul gönderdik.”**¹

İnşaallah bizim burada sözünü edeceğimiz tâğut, hükümde tâğuttur ki bunlar, Allah dışında kendilerinden hüküm alınan beşeri anayasalar, kanunlar ve Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmeden kâfir yöneticilerdir.

Bu tâğutların destekçileri ise sözle ve fiille onların uğruna savaşmaya varana dek onları savunup destekleyenlerdir. Sözlü olarak ya da fiilen onları destekleyen herkes tâğutların yardımcılarından sayılır. Çünkü savaş (kıtal) sözle veya fiille olur. İbn-i Teymiye aslî kâfirlerle savaş hakkındaki sözlerinde bunu belirterek şöyle der: “Savaşma iki çeşittir: El ile olan savaşma ve dil ile olan savaşma. Aynı şekilde ifsad da bazen el ile bazen dil ile olur. Dinlerin dil ile tahrifi el ile tahrifinden kat kat fazla olmuştur.”²

Buna göre burada bizim sözünü ettiğimiz tâğutların yardımcıları şunlardır:

Sözlü Olarak Destekleyenler: Bunların başında kâfir yöneticilere meşruluk kılıfı giydiren ve onlardan kâfirlik suçlamasını bertaraf eden, onlara karşı çıkan mücahid Müslümanları küçümseyerek dinden çıkma ve sapıklıkla suçlayan, yöneticileri onlara karşı kışkırtan sapık alimler ve alim geçinenler gelmektedir. Ayrıca bizzat bu işi yürüten bazı yazar, gazeteci ve yayıncılar da buna dahildir.

---

¹ 16 Nahl/36

² Es-Sârimu'l-Meslûl, 385

Fiilen Destekleyenler: Bunların başında ise, kâfir yöneticilerin askerleri gelir. Bu noktada asker ile polis arasında ve bunların bizzat savaşanları ile destekleyenleri arasında herhangi bir fark yoktur.

Bunlar, bu ülkelerin anayasaları gereğince birtakım görevleri yerine getirmek için oluşturulmuşlardır. Bu görevlerden bazıları şunlardır:

Devlete ait genel sistemi korumak; yani beşeri ve küfrî anayasa ve kanunların işlerliğinin devamını sağlamak, bunlara karşıt olan veya bunları değiştirmeye çalışan herkesi cezalandırmak.

Yasal iktidarı koruma. Bu da bizzat kâfir yöneticiyi korumadan ibarettir. Zîra onlara göre anayasa gereğince bu yönetici meşru bir yöneticidir. Çünkü onun bu makama yerleşmesi beşeri anayasa ile açıklanan uygulamalar çerçevesinde gerçekleşmiştir.

Kanun otoritesini sağlamlaştırmak. Bu da, anayasa ve kanunların gereğini uygulamakla olur. Beşerî tâğutî mahkemelerden çıkan hükümlerin uygulaması da bunun içerisine girer.

Burada bahsettiklerimizin dışında sözlü ve fiili olarak tâğutları destekleyen herkes, onların yardımcıları arasına girer. Hatta bu destekçi bir diğer devletin yönetimi de olsa aynı hüküm, onun için de geçerlidir.

TÂĞUTLARI DESTEKLEYENLER NASIL BİR SUÇ İŞMEKTEDİRLER

Şu bir gerçektir ki, hiçbir kâfir, zulmünde ve ifsâdında kendisine destek olacak, kendisini cezalandırmak isteyenlere engel olacak yardımcıları olmaksızın yeryüzünde bozgunculuk yapamaz ve herhangi bir insan topluluğuna zulmedemez. Kâfir, destekçileri ve yardımcıları olmaksızın ne ayakta kalabilir, ne de ifsâdına devam edebilir. Bu nedenle Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: **“Zulmedenlere sakın meyletmeyin; yoksa size de ateş dokunur.”**¹ Alimler demişlerdir ki, âyette geçen meyletme (rükûn); azıcık meyletme anlamındadır. İbn-i Teymiye şöyle der: “Rivâyette şöyle geçer: **“Kıyamet günü geldiğinde; ‘Zulmedenler ve onların yardımcıları neredeler?’ yahut ‘Onların benzerleri neredeler?’ denilir ve ateşten tabutlar içerisinde toplanırlar. Ardından da ateşe atılırlar.”** Seleften bazıları şöyle demişlerdir: “Zalimlerin yardımcıları, hokkalarına mürekkep doldurmak yahut kalemlerini yontmak kadar bir şey dahi olsa onlara yardım edenlerdir.” Bazıları da şöyle demişlerdir: “Onların elbiselerini yıkayan dahi yardımcılarından sayılır.”

Bir iyilik ve takvada yardımlaşanlar, bir de günah ve düşmanlıkta yardımlaşanlar vardır. Allahu Teala şöyle buyurur: **“Kim güzel bir şefaatte (yardımda) bulunursa, bundan kendisine de bir pay vardır. Kim de kötü bir şefaatte (yardımda) bulunursa, bundan kendisi için bir pay vardır.”**² “Güzel bir yardım” mü’minlere cihadda yardım, “kötü bir yardım” ise, mü’minler ile savaşta kâfirlere yardım olarak açıklanmıştır.³

---

¹ 11 Hûd/113

² 4 Nisa/ 85

³ Mecmuu’l-Fetâvâ, 7/64

Bu tâğutları sözlü olarak destekleyerek insanları saptıran, onları hakla batılı ayıramaz hale getiren destekçilerle, onları fiili olarak destekleyerek onları ve yasaları koruyan, cezalandırmak isteyenlere karşı onları savunarak, bu kimseler aleyhine onlara yardım eden kimseler arasında hiçbir fark yoktur. Bu nedenle Allahu Teâlâ'nın, kâfir yöneticilerin askerlerini “kazıklar” olarak isimlendirmesine şaşmamak gerekir. Çünkü bu askerler, onun egemenliğini ve hâkimiyetini sağlamlaştırmaktadırlar. Küfrün ayakta kalmasını sağlayanlar da onlardır. Bunun için Allahu Teâlâ âyetinde “**Ve kazıklar sahibi Fir'avn'a**”¹ buyurmuştur.

Fesadın devamlılığını sağlayan gerçek sebep, tâğutların destekçileri olan bu kimselerdir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, “**Ben, müşriklerin ortasında duran her Müslümandan beriyim**” demişken, onların küfürlerine destek verenin, Müslümanlara eziyet etmede ve Müslümanlarla mücadelede onlara yardım edenin durumu acaba nasıl olur?

Olaya doğru bir açıdan baktığımızda görmekteyiz ki; Müslümanların onları buldukları yerden indirmek ve yerine Müslüman bir yönetici geçirmek için tâğut yöneticilere karşı vermiş oldukları savaş, aslında onların askerlerine ve diğer yardımcılara karşı yapılan bir savaştır. İşte bu nedenle tâğutlara yardım edenlerin hükmünün bilinmesi Müslümanlar üzerine vaciptir.

---

¹ 89 Fecr/10

TÂĞUTLARI DESTEKLEYENLERİN HÜKMÜ

Bundan amaç, bugün çeşitli İslam ülkelerinde Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmeden mürted yöneticilerin yardımcılarıdır. Bunlar tâğutları indirmek isteyen mücahid Müslümanlara karşı onları koruyan, savunan ve destekleyenler, sözlü olarak ya da silahla savaşarak onları müdafaa edenlerdir. Daha önce de açıklamış olduğumuz gibi bu ülkelerde küfür hükümlerinin devamlılığını sağlayanlar bunlardır.

Tâğutlara yardım edenlerin hükmü, tâğutlar hakkındaki hükmün bir parçasıdır. Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmeden bu yöneticilerin hükmü ise mürted olduklarıdır.

Tâğutların destekleyicileri olan sapık alimler, yayıncılar, askerler ve diğerlerinin her birisi zahirî hükme göre kâfirdirler. Bu konudaki delileri şöyle sıralayabiliriz:

Birinci Delil: Allahu Teâlâ'nın şu ayet-i kerimesi:

“İman edenler Allah yolunda savaşır, küfredenler ise tâğut yolunda savaşır. Öyleyse şeytanın dostlarıyla savaşın. Muhakkak ki şeytanın hilesi zayıftır.”¹

Allah'ın dışında kendisinden hüküm alınan her şey tâğuttur. Kâfir olan yöneticiyi ya da küfür anayasa ve kanunlarını savunmak ve korumak için savaşan herkes tâğut yolunda savaşmış olur. Tâğut yolunda savaşan herkes ise, kâfirdir ve bunun içerisine söz veya fiil ile savaşmak da dahildir.

Delil olarak aldığımız bu ayet, çeşitli sınıflarıyla askerler gibi fiilen olsun veya medya ve sapık alimler gibi söz ile olsun, mürted yöneticilerin yardımcıları olanların küfrünün delillerinden en açık olanıdır. Kâfir olduklarına hükmetmek için onlardan her birinin fiilen savaşa katılmaları veya savaşın vuku bulması gerek-

---

¹ 4 Nisa/76

mez. Bilakis bu yöneticiler vasıtasıyla onları ve küfür düzenlerini savunmak için hazır duruma getirilmiş olan herkes kâfirdir. Allahu Teâlâ tâğuttan hüküm isteyen küfrüne hükmetmişken, tâğut yolunda savaşıyor durumda acaba nasıl olur?

İkinci Delil: Allahu Teâlâ'nın şu ayet-i kerimesi:

“Her kim Allah’a, meleklerine, peygamberlerine, Cibrîl’e ve Mîkâil’e düşmansa; artık şüphesiz Allah da kâfirlerin düşmanıdır.”¹

Bu âyetin nüzul sebebi hakkında müfessirler şöyle derler: “Yahudiler Cibrîl’in, Nebi’ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vahyi indirdiğini öğrendiklerinde şöyle dediler: “Cibrîl azabı ve gazabı indirmektedir. O bizim düşmanımızdır.” Bunun üzerine Allahu Teâlâ rasullerinden birisine düşmanlık eden meleklerden ve insanlardan olan tüm rasullerine düşmanlık etmiş olacağını açıklayıcı bu ve önceki âyetleri indirdi. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Allah meleklerden rasuller seçer ve insanlardan da.”²

Kim de Rasulü’ne düşmanlık ederse Allah’a düşmanlık etmiştir ve kâfirlerden olur.”³

Allah’a, Rasulü’ne ve dinine olan hangi düşmanlık O’nun şeriatının hükümlerini terk etmek ve bu şeriatı küfür kanunlarıyla değiştirmekten daha büyük olabilir?

Allah’a, Rasulü’ne ve dinine yapılan hangi düşmanlık bu tâğutların medyasının yaptığı gibi, sakal, örtü ve buna benzer dinin şiarı olan şeylerle alay etmekten daha büyük olabilir?

Allah’a, Rasulü’ne ve dinine yapılan hangi düşmanlık dinlerine sarılan Allah’ın dostlarına düşmanlık etmek, onları hapsed-

---

¹ 2 Bakara/98

² 22 Hacc/75

³ Bkz: Tefsîru İbn-i Kesîr, 1/131-133

mek, işkence etmek, öldürmek ve rızık konusunda onlar için her türlü engeli koymaktan daha büyüktür?

Ve hangi düşmanlık kâfir laik düzenlere söz ve fiil ile yardımdan, bu düzenlerin devamı, bekası ve bu düzenlere hükmeden küfrün liderlerini korumak için savaştan daha büyüktür?

Tüm bunlar mürted olan yöneticilerin, onların yardımcılarının ve askerlerinin yaptığı şeyler değil midir? Onların bu yaptıkları Allah'a, Rasulü'ne ve dinine düşmanlığı apaçık göstermek değil midir? Kim Allah'a, Rasulü'ne ve dinine düşman olursa o kâfirdir. **“Allah da kâfirlerin düşmanıdır.”**

Üçüncü Delil: Allahu Teâlâ'nın şu ayet-i kerimesi:

“Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları dostlar edinmeyiniz. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse kuşkusuz o onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluluğuna hidâyet vermez.

İşte kalplerinde hastalık olanların: “Felaketlerin başımıza gelmesinden korkuyoruz” diyerek aralarında çabalar yürüttüklerini görürsün. Umulur ki Allah bir fetih ya da katından bir emir getirecek de, onlar nefislerinde gizli tuttuklarından dolayı pişman olacaklardır.

İman edenler de; “Olanca yeminleriyle elbette sizlerle birlik olduklarına ilişkin Allah'a yemin edenler bunlar mıdır? Onların bütün yapıp ettikleri boşa çıkmıştır, böylece hüsrana uğrayanlar olmuşlardır” derler.

Ey iman edenler, içinizden kim dininden geri dönerse Allah, yerine kendisinin onları sevdiği, onların da kendisini sevdiği, müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlerle karşı ise güçlü ve onurlu, Allah yolunda cihad eden ve kınayıcının kınamasından korkmayan bir topluluk getirir.

Bu Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah bol verendir, bilendir.”¹

Taberi, âyetin delalet ettiği genel anlamı şu sözleriyle açıklar: “Allahu Teâlâ âyette müminlerin hepsinin, Yahudi ve Hristiyanları müminlere karşı yardımcı ve dost edinmelerini yasaklamış ve kim onları Allah'ın, Rasulü'nün ve müminlerin dışında yardımcı ve dost edinirse; Allah'a, Rasulü'ne ve müminlere karşı taraftarlıkta onlardan olmuş olur. Allah ve Rasul'ü onlardan beridirler... Kim onları dost edinir ve müminlere karşı onlara yardım ederse, o onların dinindedir. Bir kimseyi dost edinen ancak ondan, dininden ve onun üzerinde bulunduğu şeyden razı ise dost edinir. Ondandır ve dininden razı olduğunda da, onun muhaliflerine ve onu öfkeliendiren şeye düşman olur. Böylece hükmü de onun hükmü gibi olmuştur.”²

İbn-i Teymiye şöyle der: “Yahudi ve Hristiyanlarla dostluktan nehiy ile muhatap olanlar, riddetle ilgili âyetle muhatap olanların kendileridir. Ve bu, ümmetin her dönemini kapsar.”³

Bu âyetler, genel olarak tüm kâfirlerle dostluğu yasaklama hakkındadır. Yalnızca Yahudi ve Hristiyanlarla dostluk kurmayı yasaklayıcı değildir. Çünkü, Yahudi ve Hristiyan kelimeleri lakaptır. Dostluğu yasaklama Yahudi ve Hristiyanlarda olduğu gibi diğer kâfirler için de geçerlidir. Şu âyetlerde geçtiği gibi:

“Müminler müminlerin dışında kâfirleri dostlar edinmesinler.”⁴

“Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dostlar edinmeyiniz.”⁵

---

¹ 5 Maide/51-54

² Tefsîru't-Taberî, 6/276-277

³ Mecmuu'l-Fetâvâ, 18/300 ve Bkz: 28/193

⁴ 3 Âli İmran/28

⁵ 60 Mümteherine/1

Bunun içerisine mürted yöneticilerle dostluk kurulması da girer. Zira onlar da kâfirdirler.

Allahu Teala'nın şü ayeti de bu kabildendir: **“Müminler, müminleri bırakıp kâfirleri dostlar edinmesinler. Kim bunu yaparsa Allah'tan hiçbir şey (yardım) yoktur.”**¹

Taberî âyetin tefsirinde şöyle der: “Bunun manası; Ey iman edenler, kâfirleri destek ve yardımcı edinerek dinleri üzere onlarla dostluk kurmayın, Müslümanlara karşı onlara yardımcı olmayın, Müslümanların zayıf noktalarını onlara göstermeyin. Kim bunu yaparsa, artık Allah ile bağı kopmuştur. Dininden dönerek küfre girmesi dolayısıyla Allah ondan, o da Allah'tan beridir.”²

Maide Suresi'ndeki bu âyetler, küfür hükmünün genel olduğunu ifade ederler. Kâfirleri dost edinen her Müslüman için geçerlidir. Çünkü bu hükmü kapsayan âyet geneli ifade eden sığalardandır. Şart edatı olan “men” ile başlamaktadır.

Allahu Teâlâ müminler üzerine kâfirlere düşmanlık etmeyi, onlara buğz etmeyi ve güç yetirebildikleri kadarıyla onlarla savaşmayı vacip kılmıştır. Kim bunun aksine bir şey yapar, kâfirlerle itaat eder veya onları sever ya da onlara yardımda bulunursa onları dost edinmiş olur. Kim de onları dost edinirse delil olarak yukarıda verdiğimiz **“sizden kim onları dost edinirse muhakkak o, onlardandır”** âyetine göre kâfir olmuştur.

Böylece açıkça anlaşılmaktadır ki bu hüküm, söz ve fiilleri ile mürted yöneticilere yardım eden kimseler için geçerlidir. Çünkü bunun kâfirlerle dostluk olduğu şüphe götürmez. Onlar bu nassın genel olan hükmüne girmektedirler ve kesinlikle kâfirdirler.

---

¹ 3 Âli İmran/28

² Tefsiru't-Taberî, 6/313

Dördüncü Delil: Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Bedir günü kâfirlerle birlikte savaşa çıktığı için amcası Abbas bin Abdulmuttalib'e kâfirlerin hükmünü uygulamasıdır.

Hadisin aslı Buhârî'de, Enes'ten *Radyallahu Anhu* şöyle rivâyet edilmiştir: “Ensar'dan bazı şahıslar Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* izin isteyerek şöyle dediler: “Bize izin ver, kız kardeşimizin oğlu Abbas'tan fidye almayalım. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle dedi: “Vallahi bir dirhem bile eksik olmaz.”¹

Ensar'ın kız kardeşimizin oğlu demelerinin sebebi, Abbas'ın büyük annesinin yani Abdulmuttalib'in annesinin Yesrib'li olması idi.

İbn-i Hacer şöyle der: “İbn-i İshak, İbn-i Abbas'ın rivâyet ettiği hadiste Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle dediğini rivâyet eder: **“Ey Abbas, kendin, kardeşinin oğlu Ukayl bin Ebi Talib, Nevfel bin Haris ve dostun Utbe bin Amr için fidye ver. Sen mal sahibi birisin.”** Abbas *Radyallahu Anhu* dedi ki: “Muhakkak ki ben Müslüman idim. Ancak topluluk beni zorlamıştı (ikrahta bulunmuşlardı).” Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle cevap verdi: **“Söylediğin şeyi Allah daha iyi bilir. Eğer söylediğin doğruysa, Allah karşılığını verecektir. Ancak görünürdeki durumun bize karşı olduğundur.”**²

Hadis, Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* esirlerden fidye alma hususunda kâfirlerin saflarında Müslümanlara karşı savaşa çıktığı için Abbas'a kâfirlerin hükümlerini uyguladığına, zahiri hükümde onu kâfir saydığına ve onun ikrah altında bulunduğu iddiasını, hakkında kâfirlerin hükmünün uygulanmasına engel olarak kabul etmediğine delildir.

---

¹ Buhârî; Kitabu'l-Meğâzî

² Fethu'l-Bârî, 7/322

Hadis ve delalet ettiği hüküm tartışmayı sona erdirir. Ve yine mürted ve kâfir olan yöneticilerin yardımcılarının, zahiri hükme göre her birinin kâfir oldukları sözümüze de delil oluşturmaktadır. Verdiğimiz ilk delilde, sahabenin bu hükümde icması olduğunu aktarmıştık.

Şeyhu'l-İslâm İbn-i Teymiye, gerçekte ikrah altında olan bir mümin dahi olsa, kâfirlerle savaşa çıkan herkesin kâfir olduğuna hükmetme konusunda yukarıdaki Abbas hadisini delil getirir ve şöyle der: “Savaşanların arasında mümin olup imanını gizleyen, onlarla birlikte savaşta bulunan, hicret imkanı olmayan ve savaşa zorlanmış olan kişiler vardır. Kıyamet günü niyeti üzere diriltilir. Buharî’de geçen hadiste Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle der: **“Bir ordu Kâbe’ye saldırır. Çöle geldiklerinde yerin dibine geçirilirler. Denildi ki; Ya Rasulallah, onların arasında zorlananlar varsa? Dedi ki: “Niyetleri üzere diriltilirler.”**

Zahiri durum böyledir. Her ne kadar öldürülse ve hakkında kâfirlere verilen hüküm verilse de, Allahu Teâlâ onu niyetine göre diriltir. Aynen aramızdaki münafıkların zahirlerine göre İslam hükmü verilip, diriltiştirlerinin niyetlerine göre olduğu gibi. Kıyamet günü verilecek olan karşılık sadece görünüşe göre değil, kalplerde olana göredir.”¹

Burada ikrahın, Müslümanların öldürülmesini veya onlarla savaşılmasını serbest bırakmadığına dikkat çekilmesi gerekir. İbn-i Teymiye kâfirlerin safında savaşmaya zorlanan kişi hakkında şöyle der: “Şüphesiz kişi savaşta bulunmaya zorlandığında, Müslümanlar onu öldürseler de onun savaşmaması gerekir. Aynı şekilde kâfirler bir kimseyi Müslümanlarla savaşması için kendi saflarında bulunmasına zorlasalar ve yine bir kişi başkasını suçsuz bir Müslümanı öldürmesi için zorlasa, ölüm tehdidinde bulunsa

---

¹ Mecmuu'l-Fetâvâ, 19/224-225. Yine Bkz: Minhacu's-Sünne, 5/121-122

dahi Müslümanların ittifakıyla onu öldürmesi caiz değildir. Bu suçsuz kişiyi öldürerek kendisini koruması daha öncelikli değildir.”¹

Kurtubî *Rahimehullah* şöyle der: “Alimler başkasını öldürmeye zorlanan bir kimsenin, bu kimseyi ne öldürme, ne dayak, ne de başka bir şeyle can emniyetini çığneyemeyeceği, bu konuda başına gelecek olan belalara sabretmesi gerektiği ve kişinin başkasını feda ederek kendisini kurtarmasının helal olmadığı konusunda icma etmişlerdir. Dünya ve ahirette kendisi için Allah’tan afiyet dilemelidir.”²

Kâfirlerin safında savaşan veya söz ve fiille onlara yardım eden herkesin küfrüne hükmedilmiştir. İbn-i Hazm *Rahimehullah* şöyle der: “Küfrünü açıklayan kâfir, İslam ülkelerinden birinde üstünlüğü elde etse, Müslümanları olduğu gibi bıraksa ancak ülke düzeninde tek başına kendisi yönetici olsa ve İslam’dan başka bir din ilan etse, onun yanında olan, ona yardım eden herkes, Müslüman olduğunu iddia etse dahi kâfir olmuştur.”³

Beşinci Delil: Sahabenin İcması:

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hayatta iken mümteni olan mürtedlerle savaşmamıştı. Bunlarla, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vefatından sonra Ebu Bekir’in hilafeti döneminde sahabeler savaşmışlardır. Bu mesele ile ilgili hükümlerin detayları Ebu Bekir’den ve sahabeden öğrenilmektedir. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır:

“Sizden kimin ömrü yeterse, ileride pek çok ihtilaflara tanık olacaktır. Bu durumda size düşen benim ve doğru yolu gösteren halifelerimin sünnetine sarılmaktır. Azı dişlerinize buna sımsıkı sarılın ve sonradan ortaya

---

¹ Mecmuu’l-Fetâvâ, 28/539

² Tefsîru’l-Kurtubi, 10/183

³ El-Muhallâ1, 1/200

çıkan şeylerden sakının. Zira her sonradan uydurulan bid'attır, her bid'at sapıklıktır ve her sapıklık da ateştedir."¹

Sahabe, peygamberlik iddiasında bulunan Müseylemetu'l-Kezzâb ve Tuleyhatsu'l-Esedî gibi önde gelen mürtedlere yardım eden kimselerin kâfir olduklarında icma etmişlerdir. Bu nedenle de onların mallarını ganimet olarak almışlar, kadınlarını köleleştirmişler ve ölülerinin cehennemlik olduklarına şahitlik etmişlerdir. Bu durum onların bu kimselerden her birini tekfir ettikleri anlamına gelir. Bu konudaki delil ise Tarık bin Şihab'ın şu rivâyetidir:

“Esed ve Gatafân kabilelerinden Buzâha heyeti Ebu Bekir'e gelerek ondan barış istediler. Ebu Bekir ise onları yok edici bir savaş, ya da alçaltıcı bir barışı tercih etme noktasında serbest bıraktı. Bunun üzerine dediler ki: “Yok edici savaş anlaşık; peki ya alçaltıcı barış ne demektir?” Ebu Bekir dedi ki: “Silahlarınız ve atlarınız elinizden alınır. Sizden elde ettiğimiz şeyleri ganimet olarak kullanırız, siz ise bizden elde ettiklerinizi iade edersiniz, ölülerimizin diyetini ödersiniz, sizin ölüleriniz ise ateşte olur. Allah, Rasülü'nün halifesine ve muhacirlere, sizi bu durumdan çıkaracak bir şey gösterene dek develerin peşinde gezen bir topluluk olmaya devam edersiniz.”

Ebu Bekir bu topluluğa söylediği şeyleri sahabenin görüşüne sununca, Ömer kalkarak şöyle dedi: “Sana bu konudaki görüşümü bildirmek istiyorum. Yok edici savaş ve alçaltıcı barış hakkında söylediklerin güzel. Sizden elde ettiklerimizi ganimet olarak alınız, siz ise bizden elde ettiklerinizi iade edersiniz demen de güzel. Ancak siz bizim ölülerimize diyet ödersiniz, sizin ise ölüleriniz ateşte olur demene gelince; hiç şüphe yok ki bizim ölülerimiz Allah'ın emri gereğince savaşta ve öldürüldüler. Bu nedenle mükafatları Allah'a aittir. Onlar için diyet gerekmez.”

---

¹ Tirmizî, hasen-sahih

Bunun üzerine orada bulunan sahabe topluluğu Ömer'in sözlerini peşpeşe onayladılar.”¹

Buzâha heyeti, Tuleyhatu'l-Esedî ile birlikte savaşan, onun taraftarı olan bir topluluktur. Sahabe onları yenilgiye uğrat-tıklarında, Ebu Bekir'e bir heyet göndermişlerdir.

Burada delil, Ebu Bekir'in mürtedlere söylemiş olduğu “O zaman sizin ölümlerinizi ateşte olur” sözü ve Ömer ve diğer sahabe-lerin *Radıyallahu Anhum* onu bu konuda onaylamalarıdır. Bu da onların, başı çeken mürtedlere yardım edenleri ve onların askerle-rinin her birisini tekfir ettiklerine dair icmalarıdır. Zira ölümlerin belirli şahıslar olduğunda ihtilaf olmadığı gibi, küfrü kesin olan kimse dışında belirli bir şahsın cehennemlik olduğuna şahitlik edilemeyeceği hususunda da Ehl-i Sünnet arasında ihtilaf yoktur. Ancak kim kâfir olarak ölürse, cehennemlik olduğuna şahitlik edilir. Çünkü o, cehennem ehliendir. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* “**Benim babam da, senin baban da cehennemdedir**”² demiştir. Amcası Ebu Tâlib'den bahseden bir sözünde, “**O, hafif bir ateş içerisindedir**”³ demiş, başka bir sözünde ise “**Nerede bir kâfirin kabrine rastlarsan, ona cehennemi müjdele**”⁴ demiştir.

Bu, mürtedlerin yardımcılarının ve askerlerinin bir güç ar-kasında olmaları sebebiyle, haklarında gerekli şartların oluşup oluşmadığına ve engellerin ortadan kalkıp kalkmadığına bakmak-

¹ Berkânî, Buharî'nin şartına uygun olarak rivâyet etmiştir. Bkz: Neylu'l-Evtâr, 8/22. İbn-i Hacer, el-Feth'de bu haberi zikrederek şöyle der: “Humeydî der ki: Buharî hadisi özetleyerek sadece bir kısmını zikretmiştir ki o da Ebu Bekir'in onlara şu sözüdür: “Allah, Rasulü'nün halifesine ve muhacirlere sizi bu durum-dan çıkaracak bir şey gösterene dek develerin peşini takip eden bir topluluk olmaya devam edersiniz.” Berkânî ise hadisin tamamını Buharî'nin bu kadarını rivâyet etmiş olduğu isnadın aynısı ile rivâyet eder. Bkz: Fethu'l-Bârî, 13/210

² Müslim

³ Buharî

⁴ Mecmeu'z-Zevâid, 1/118

sızın tekfir edileceklerine dair sahabenin apaçık icma ettiklerini gösteren sahih bir nakildir. Zira bunlar binlerce kişi idiler. İbn-i Teymiye Müseyleme'yi destekleyenlerin sayısının yüz bin ya da daha fazla olduğunu belirtir.¹

Tekfirin şartlarının ve engellerinin araştırılması mümteni olan kimse için değil, sadece güç yetirilebilen kimse için geçerlidir. Delili ise burada zikretmiş olduğumuz sahabe icmasıdır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: “Şâyet mürted dâru'l-harbe kaçmak suretiyle, yahut İslam otoritesinden kendisini koruyacak olan bir güce sahip olmak suretiyle mümteni olacak olursa, hiç tereddüt etmeksizin istitabesiz öldürülür.”²

Şartların ve engellerin araştırılması istitabeye dahildir.

Altıncı Delil: “Güç yetirilemeyen mümteni bir grup içerisinde, tek bir kişinin hükmü o grubun liderinin hükmü gibidir” şeklindeki fıkıh kuralıdır.

Mümteni olmak, şer'i olarak iki anlama gelir:

Birincisi: İslam'ın kurallarından, yapılması vacip olan şeyleri yapmaktan kaçınmaktır. Namaz, zekat ve buna benzer şeyleri terk etmek gibi. Şer'i kurallardan kaçınan, kaçındığı şeye göre bazen kâfir bazen de fasık olabilir.

İkincisi: Şeriata göre kişi hakkında soruşturma yapılması konusunda kişiye güç yetirilememesi anlamındadır. Güç yetirememek ise ya Müslümanların otoritesinden uzak olan dâru'l-harbe kaçmak ya da bir grup ve güç; yani yandaş ve silah ile korunmak suretiyle olur.

Şeriatın hükmünü işlemekten kaçınan mümteni, namazı terk eden bir kişi gibi tek bir şahıs ya da zekatı vermeyenlerde olduğu gibi bir grup da olabilir. Yine kendisine güç yetirilemeyen

¹ Bkz: Minhâcu's-Sünneti'n-Nebeviyye, 7/217

² Es-Sârimu'l-Meslûl, 322

mümteni de Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hayatta iken dinden dönüp, Fetih'ten önce dâru'l-harp olan Mekke'ye kaçarak mümteni olan Abdullah bin Sa'd bin Ebi's-Serh gibi tek kişi olabileceği gibi, bir grup da olabilir.

Şeriatın emrini işlemekten kaçınmak şeklindeki mümtenilik ile güç yetirilememesi şeklindeki mümtenilik arasında bir bağlantı yoktur. Şeriatın emrini işlemekten kaçınan her mümteninin güç yetirilemeyen mümteni olması gerekmez. Örneğin; namazı terk eden ancak güç yetirilen bir kimse gibi.

Ancak güç yetirilemeyen mümteninin şeriatın emrini işlemekten kaçınan mümteni olması gerekir. Çünkü güç yetirilemeyen mümteni olarak isimlendirilmesi ancak kendisi üzerinde Allah'ın yahut kulların hakkı bulunup bu hak istendiğinde, mümteni durumuna gelmesiyle veya bu hak kendisine vacip olduğunda bununla cezalandırılmamak için kendisinden bu hak istenilmeden önce mümteni olmasıyla olur.

Mümteniliğin çeşitlerini açıkladıktan sonra diyoruz ki; güç yetirilemeyen mümteniler arasındaki tek kişinin hükmü şeriattan kaçınan kimselerden oluşan o grubun hükmündedir. Grubun hükmü ise liderinin ve yöneticisinin hükmündedir.

Buna binaen bir grubun lideri mürted ise (örneğin Müseyleme ve Tuleyha gibi), grubu da mürtedler olarak isimlendirilir. Onlardan her ferdin mürted olduğuna hükmedilir. Eğer grubun lideri isyancı (bâğî) ise; grubu da isyancılar (bâğîler) olarak isimlendirilir.

Güç yetirilemeyen mümteniler arasındaki tek bir kişinin hükmünün içinde bulunduğu grubun hükmünde olması; Kitap, sünnet ve icmanın delalet ettiği bir hükümdür ve delilleri şunlardır:

Kitap'tan Delili:

“Firavn, Haman ve askerleri günahkardılar.”¹

“Firavn, Haman ve askerlerine onlardan çekinmekte oldukları şeyi gösterelim.”²

“Onu ve askerlerini tutuverip suya attık. Böylelikle zulmedenlerin nasıl bir sona uğradıklarına bir bak.”³

“Biz onları ateşe çağıran önderler kıldık, kıyamet günü yardım görmezler.”⁴

Âyetler açıkça ortaya koymaktadır ki; tabi olanlara (askerlere) tabi oldukları kimselerin hükmü vardır. Allahu Teâlâ günahata **“günahkarlardı”** ifadesiyle, tehditte **“sakındıkları şey”**, dünyadaki cezalandırmada **“onları tutuverip suya attık”** ve ahiretteki azapta **“kıyamet günü yardım olunmazlar”** diyerek hepsini eşit kılmıştır. Ve yine hepsini **“ateşe çağıran önderler”** diye vasıflandırmış, tâbi olan ile tâbi olunanı farklı tutmamıştır. Tâbi olanları, tâbi oldukları kimselerin askerleri diye vasıflandırmıştır. Onlar günah ve fesatlarında bu kimselere tâbi oldukları için, tâbi oldukları kimselerin hükümlerini hak etmişlerdir. Çünkü tâbi olunan, suçlarını ancak kendisine itaat eden ve isteklerini yerine getiren askerleriyle işleme imkanı bulur. Aynı şekilde tüm zaman ve mekanlarda tâğütun askerleri de bu hükümdedir.

Eğer; “Bu âyetlerde mürted yöneticilerin askerlerinin tekfiri konusunda her hangi bir delil yoktur. Çünkü Firavun’un askerleri aslî kâfirdiler” denilirse, şu şekilde cevap verilir:

Mürted yöneticilerin askerlerinin kâfir olması konusundaki nass, yukarıda geçen Kitap, sünnet ve icma delillerinden çıkarılmıştır. Bazılarının Müslüman olduklarını açıklamasının bu hü-

¹ 28 Kasas/8

² 28el-Kasas/6

³ 28 Kasas/40

⁴ 28 Kasas/41

kümde bir etkisi olamaz. Çünkü İslam alametlerini taşıyan bir kişiye, ancak bu alametlerle birlikte kişiyi İslam'dan çıkaran şeyler bulunmaması halinde Müslüman hükmü verilebilir. Bu askerlerin bazılarında İslam alametlerinin görülmesiyle birlikte bulunan ve kişiyi İslam'dan çıkaran şey ise; kâfirlere, küfürlerinde veya Müslümanlara karşı yardımdır.

Yukarıda verdiğimiz âyetlere gelince; bunlarla mürtedlerin askerlerinin kâfir olmaları hususunda delil getirilen yön; bu âyetlerin tâbi olanla tâbi olunanın her yönden eşit olduğuna delalet etmesidir. Allahu Teâlâ bu eşitliğin sebebini, tabi olanın itikadının tabi olunanın itikadına benzemesi kılmamış, bilakis âyetler tabi olanların itikadlarına en küçük bir işaretle dahi bulunmamıştır. Allahu Teâlâ bu eşitliğin sebebini itikadda değil, yalnızca fiilde tabi olmak kılmıştır. Bu âyetlerin tümünde Allahu Teâlâ onları yalnızca Firavun'un askerleri olarak vasıflandırmıştır. Tekfiri yalnızca itikadla küfür olarak sınırlandırmak, Mürcie mezhebinin görüşüdür. Küfür; söz ile, fiil ile ve itikad ile meydana gelir. Mürted yöneticiye söz ve fiil ile yardımda bulunan askerler, itikadlarına bakılmaksızın söz ve fiil ile kâfir olmuşlardır.

Sahabe *Radıyallahu Anhum* riddetin öncülerinin tabilerini mürtedler olarak isimlendirmiş ve kâfir olduklarına hükmetmişlerdi. Bu hükmü yalnızca bu kimselere tabi oldukları, onlara söz ve fiil ile yardım ettikleri ve onlarla birlikte savaştıkları için vermişlerdi, yoksa onların itikadlarını araştırdıkları için değil. Böyle bir şey ne meydana gelmiş ne de naklen sabit olmuştur. Müseyleme'ye tabi olanların sayısı yüz bin veya daha fazla idi.¹ Güç yetirilemez durumda olmalarına rağmen bu kadar sayıda kimsenin itikadları nasıl araştırılabilir? Buna ek olarak Tuleyha, Seccâh, Anesî ve diğerlerinin tabileri de vardı. Eğer hüküm onların itikadlarının araştırılmasına bağlı olsaydı bu, cihadın iptal olmasına götürürdü.

---

¹ Minhâcu's-Sünne, 7/217

Sünnetten Delili:

Mümteniler arasındaki tek bir kişi için grubun hükmünün geçerli olduğunun sünnetten delili ise; Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* amcası Abbas'a, Müslüman olduğunu ve ikrah altında bulunduğunu söylemesine rağmen, Bedir günü müşriklerin ordusuyla birlikte savaşa çıktığı için kâfirlerin hükmünü uygulamasıdır. O bu hükmü yalnızca fiilinden dolayı vermiş, itikadına bakmamıştır.

İcmadan Delili:

Ebu Bekr *Radıyallahu Anhu* döneminde, riddetin öncülerinin yardımcılarının tekfiri konusunda sahabe icma etmiştir. Bu konuda tâbi olanla tâbi olunanın arasını ayırmamışlardır.

Böylece anlaşılmaktadır ki; mümteniler arasındaki tek bir fert için grubun hükmü, grup için de liderin hükmü geçerlidir. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

“Her insan grubunu, öncüleri (imamları) ile çağıracağız gün..”¹

Günümüzde İslam şeriatının dışındaki hükümlerle hükmeden mürted yöneticilerin yardımcılarını da mürteddirler. Onların hükmü de önderlerinin hükmü gibidir.

Yukarıda, mürted yöneticilerin yardımcılarının kâfir olduklarına dair altı delil zikrettik. Yukarıdaki delillerden, tâğutların yardımcılarının tekfiri konusunda bir çok sebebin bir arada toplandığı ortaya çıkmaktadır. Bunlardan her biri bizzat küfre düşüren sebeplerdir. Şöyle ki:

---

¹ 17 İsrâ/71

Kâfir Yöneticilerle Dostlukları: Bu, İslam'la ve Müslümanlarla savaşta onlara yardımda bulunmaları şeklinde olmaktadır. Allahu Teala şöyle buyurur: “**Sizden kim onları dost edinirse şüphesiz o, onlardandır.**”¹

Tâğut Yolunda Savaşmaları: Bu Allah'tan başka kendisine başvuru hüküm t ğutudur. Burada; beşeri kanunlar, anayasalar ve kâfir yöneticilerdir. Şu âyete göre bu da küfre düşüren bir sebeptir: “**K frenler tâğut yolunda savaşırlar.**”²

Allah'a, Rasulü'ne ve Dinine D şmanlıkları: İslam'la ve Müslümanlarla savaşmaları, Allah'ın Őeriatını kaldırıp küfür Őeriat ve kanunlarını yüceltmeleri suretiyledir. Bu da Őu âyete göre küfre düşürücü bir sebeptir: “**Kim Allah'a, meleklere, rasullerine, Cibril'e ve Mikail'e düşman olursa, muhakkak ki Allah kâfirlerin düşmanıdır.**”³

---

¹ 5 Maide/51

² 4en-Nisa/76

³ 2 Bakara/98

GÜÇ YETİRİLEMİYEN MÜMTENİYE İSTİTABE UYGULANMAKSIZIN HÜKÜM VERİLECEĞİ

İstitabe; kendisi hakkında küfre dair hüküm verildikten sonra, mürtedden tevbe etmesinin istenmesi anlamına geldiği gibi; küfre dair hüküm vermeden önce şartların oluşup oluşmadığının ve engellerin ortadan kalkıp kalkmadığının araştırılması anlamına da gelir.

İstitabenin, sadece kendisine güç yetirilebilen kimseye uygulanması gereklidir, kendisine güç yetirilemeyen mümteniye istitabe uygulanmasına gerek yoktur. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: “Şâyet mürted dâru’l-harbe kaçmak suretiyle, yahut İslam otoritesinden kendisini koruyacak olan bir güce sahip olmak suretiyle mümteni olacak olursa, hiç tereddüt etmeksizin istitabesiz öldürülür.”¹

Bunun delilleri ise şunlardır:

Sünnetten Delil:

Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Abdullah bin Sa’d bin Ebi’s-Serh’in riddetine hükmetmiş ve onun, istitabe uygulanmaksızın öldürülmesini emretmiştir. Çünkü o, küfür işlemiş ve sonra da Medîne’den, Fetih’ten önce henüz dâru’l-harp iken Mekke’ye kaçmakla mümteni olmuştu.

Aynı şekilde Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* amcası Abbas’a kâfirler için uyguladığı hükmü uygulamış ve onun özrünü kabul etmemiştir.

Sahabenin İcmasından Delil:

Sahabe, mürtedlerden önde gelenlerin ve onları destekleyenlerinin tekfirinde icma etmişlerdir ve onların bu icmaları mürtedlerle, onlara istitabe uygulanmaksızın savaşılacağına dairdir.

---

¹ Es-Sârimu’l-Meslûl, 322

TEK BAŞINA OLAN İLE GÜÇ YETİRİLEBİLEN ARASINDAKİ FARK

Mürted askerler içerisinde bir tek kişi kamplarından veya vazifeli olduğu yerden uzaklaşmış olursa, bu onu güç yetirebilen kimse hükmünde kılmaz. Bu kimse sadece “münferit” (tek başına) olan kimse olarak isimlendirilir ki buna “şâz” da denilir. Kampından ayrılan asker şâz anlamında tek başına olmaktadır. Bununla birlikte o, halen güç yetirilemeyen mümteni konumundadır. Çünkü grubunun kendisinin yardımına koşmaları, saldıran kişiye karşı koymaları ve bu kişiyi cezalandırmak suretiyle intikam almaları mümkündür. Mümteni olma durumu devam ettiği müddetçe bu kişi hakkında hüküm verirken şartlar ve engeller araştırılmaz. Kendisine güç yetirebilen kimse Müslümanların hakimiyeti altında olup, yönetimde olan kişinin yahut vekillerinin kendisine had uygulamak veya cezalandırmak için yakalatmaları mümkün olan ve onlara karşı herhangi bir güce sahip olmayan kimsedir.¹ Öyleyse mürtedlerin askerlerinin Müslümanlar arasında bulunmaları ve kendi kampları dışına çıkıp bazen Müslümanlarla karışmaları onların hükmünü güç yetirebilen kimsenin hükmüne dönüştürmez.

---

¹ Bkz: Mecmuu'l-Fetâvâ, 28/317 ve Es-Sârimu'l-Meslûl, 507

MÜRTEDLERİ DESTEKLEYENLERİN KÜFÜRLERİNE DAİR VERİLEN HÜKÜM ZAHİRE GÖRE MİDİR, YOKSA HAKİKATE GÖRE MİDİR?

Yani bu kimseler sadece dünyada verilen dünyevî zahirî hükme göre mi kâfirdirler, yoksa dünyada zahiren hakikatte ise batınen kâfir olup ahirette azapta mı olacaklardır?

Küfür işleyen ve hakkında tekfir için hiçbir engel bulunmayan herkes zahiren ve batınen kâfir olur. Bunu daha önce Allahu Teâlâ'nın bu konudaki haberini tasdik ederek açıklamıştık ki Allahu Teâlâ'nın bildirmiş olduğu bu haber hakikat ifade eder. Mümteniler hakkında şartlar ve engeller araştırılmaksızın küfre hüküm verildiğinde ise bu hüküm sadece zahire göredir. Bu engellerin araştırılmasının üzerimize vacip olmadığını hatırlatmakla birlikte, bazıları hakkında tekfir için herhangi bir engelin bulunabileceği ihtimali sebebiyle bunların hakikatte kâfir olduklarını kesin şekilde söyleyemeyiz. Bunlar hakkındaki hüküm, İbn-i Teymiye'nin daha önce de aktarmış olduğumuz şu sözünde belirttiği gibi zahire göredir: “Bazen içlerinde imanını gizleyip savaşta onlarla birlikte bulunan ve hicret etmeleri mümkün olmayan kimseler olabilir. Bu gibi kimseler ikrah altında savaşa katılan kimselerdir. Böyle birisi kıyamet günü niyetine göre diriltir. Nitekim Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle demiştir: **“Bir ordu bu eve karşı savaşır. Bir çöle geldiklerinde yere batırılırlar.” Denildi ki: “Ya Rasulallah, ya içlerinde bu orduya katılmaya zorlananlar varsa?” “Niyetleri üzere dirilttiler” diye cevap verdi.”**

İşin zahirinde böyledir. Böyle bir kimse öldürülecek olursa, kâfirler için geçerli olan hüküm onun için de geçerlidir; fakat Allahu Teâlâ onu niyetine göre diriltir. Aynen aramızdaki münafıkların zahiren Müslümanlıkla hükmolunmaları, ahirette ise niyet-

lerine göre diriltilmeleri gibi. Kıyamet günündeki karşılık yalnızca zahire göre değil, kalplerde olana göredir.” Daha sonra İbn-i Teymiye sözlerine Abbas hadisini, onun Bedir günü müşriklerin safında savaşa çıkışını ve Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onun hakkındaki hükmünü delil gösterir.¹

Onun, “İşin zahirinde böyledir... Fakat Allahu Teâlâ onu niyetine göre diriltir” sözü, bu kişinin küfrüne verilen hükmün hakikate göre değil zahire göre olduğuna delalet eder. Çünkü hakkında herhangi bir engelin bulunması ihtimali vardır. Eğer bir engel bulunuyor ise bu kimse hükmen kâfir, gerçekte ise Müslümandır. Şâyet herhangi bir engel bulunmuyor ise bu kimse hem zahiren hem de batınen kâfirdir.

Bu noktadaki görüş ayrılığını, yani “bu kimse gerçek anlamda mı kâfirdir, yoksa hükmen, yani zahiren mi kâfirdir?” tartışması yalnızca ahiret hükümleri açısından değil aynı zamanda dünyevi hükümler açısından da önemlidir. Dünyevi hükümler açısından baktığımızda, mürtedlerin mümteni konumunda olan destekçilerinin tekfiri ve onlarla savaşmanın vacipliği hususunda herhangi bir görüş ayrılığı yoktur. Bunlar ister hükmen kâfir olsunlar, ister gerçek anlamda kâfir olsunlar fark etmez. Bilakis onların tekfiri ve onlarla savaşma hususu, hakkında icma olan bir husustur.

Dünyevi hükümlerle ilgili görüş ayrılığını yalnızca şu şekilde algılamamız gerekir: Birçok ülkede bu mürted askerlerin Müslümanların aralarına karışmaları sebebiyle, iki taraf arasında miras ve nikah gibi din konularının bilinmesinin etkili olduğu birçok ilişkiler gündeme gelmektedir. Şâyet bir kimse ile bu askerlerden birisi arasında bu gibi herhangi bir ilişki gündeme gelir de, tekfir şartlarını taşıyıp taşıyamaması ve engellerin bulunup bulunmaması açısından bu kişinin durumunu araştırma imkanına sahip olur ve tekfirine şer'an geçerli bir engelin bulunduğunu tespit ederse, ona Müslüman muamelesi yapar. Eğer herhangi bir geçerli engel

---

¹ Bkz: Mecmuu'l-Fetâvâ, 19/225

bulamazsa bu kimse zahiren ve batınen kâfirdir. Engellerin araştırılması sadece bu amaçla, yani karışıklıktan ötürü herhangi özel bir ilişkinin gündeme gelmesinden ötürü durumu açığa çıkarma amacıyla olur. Yoksa tekfirlerine hüküm vermek ve bunlarla savaşmak için araştırma yapmak gerekmez. Zira bu kimseler mümtenedirler.

Şâyet, “Bir tek kişi hakkında aynı anda hem kâfir hem Müslüman denilmesi ve ona bazı Müslümanların zahiren kâfir olmasına bakarak, bazılarının ise batınen Müslüman olmasına bakarak muamelede bulunması caiz midir?” şeklinde bir soru sorulacak olursa şu cevabı veririz: Evet bu caizdir. Buna hükümlerin bölünmesi denir. Yani bir tek konuda birbirine zıt iki hüküm biraraya gelir. Örneğin; süt kız çocuğu haramlık ve mahremiyet açısından kişinin kendi çocuğu gibidir. Nafaka ve miras açısından ise böyle değildir.

Hükümlerin bölünmesine dair iman konusunda bir örnek verecek olursak; fasık, kendisini küfürden kurtaracak olan imanın aslının kendisinde bulunması sebebiyle Allahu Teâlâ'nın “**Ey iman edenler**” sözü gereğince teklife muhatap olma açısından mü'min olarak isimlendirilir. Fakat kendisini azaptan kurtaracak olan vacip imanı yerine getirmemesi açısından mü'min olarak isimlendirilmez. Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu sözü bu anlamdadır: “**Zânî, mü'min olarak zinâ etmez.**”¹

Buradaki amacımız, bu hükümlerden her birisine yönelten sebeplerin bulunması açısından, aynı anda iki zıt hükmün bir tek kişi hakkında verilebileceğini açıklamaktır. Mürted yöneticilerin destekçileri için de aynı durum geçerlidir. Bunların her birisi hükmen kâfirdir. Fakat tekfiri için herhangi bir engelin bulunduğunu bilen kimse için bunlardan bazılarının Müslüman olması mümkündür.

---

¹ Bkz: Mecmuu'l-Fetâvâ, 240-241

TEKFİR HUSUSUNDA ŞER'AN GEÇERLİ OLAN ENGELLER

Şunu tekrar belirtmek istiyorum; mürtedleri destekleyen mümteniler hakkında bu engellerin araştırılması üzerimize vacip değildir. Onların her birisine istitabe uygulanmaksızın küfür hükmü verilir. Ancak bunlardan birisi ile özel bir ilişki durumu ortaya çıkan kimsenin bu kişinin durumunu araştırması mümkündür. Bu engellerin bulunup bulunmadığına bakılır. Eğer bazıları hakkında herhangi bir engele rastlanırsa Müslüman muamelesi yapılır. Bu engellerden bazıları şunlardır:

MÜRTEDLERİN ORDUSUNA, ÇÖKERTMEK AMACIYLA KATILMAK

Bundan amaç; mürted liderleri öldürmek, askerî devrim gerçekleştirmek ve bunun gibi şeylerdir. Kişi başlangıçtan itibaren, yani orduya katılması esnasında böyle bir kasıt taşıyor olabileceği gibi, böyle bir amaç daha sonradan da oluşmuş olabilir. Bu durumda kastının değişmesine göre hükmü de değişmiş olur. Böyle bir kastın tekfire engel olmasına delil, **“Ameller niyetlere göre dir”** hadisi değildir. Çünkü bu kitabın başında da açıkladığımız gibi, İslam’a davet etme ve başka güzel ameller işleme niyeti gibi, bu konuda sadece iyi niyetin bulunması bir ruhsat sağlamaz. Bu konuda sadece bir tek niyet ruhsat sağlayabilir ki, bu da onların aralarına sızıp onları çökertme kastıdır. Deliller ile caizliği sabit olan tek kasıt budur. Nitekim günahlar sadece iyi niyet ile mübah olmaz. Bunların mübah sayılması yahut işlenmelerine ruhsat verilmesi için, her mesele ile ilgili özel şer’î delillerin bulunması gerekir.

Buna göre, burada böyle bir kastın tekfire engel olduğuna delil Feyrûz ed-Deylemî *Radiyallahu Anhu* olayıdır. Esved el-Ansî peygamberlik iddia ettiğinde Yemen halkından bir grup irtidat ederek ona uydular ve savaşıp San’a’yı ele geçirdiler. O zaman Feyrûz ed-Deylemî, Esved’i öldürene kadar hile yaparak onun adamı ve destekçisi gibi göründü. Sahih-i Buhari’de şöyle geçer: “Ubeydullah bin Abdullah şöyle demiştir: “Abdullah bin Abbas’a, Rasulullah’ın anlatmış olduğu rüyasını sordum. İbn-i Abbas şöyle dedi: “Bana Rasulullah’ın şöyle söylediği anlatıldı: **“Uykuda iken elime iki altın bilezik takıldığımı gördüm. Bunları parçaladım ve bunlardan hoşlanmadım. Bana izin verildi bunlara üfledim ve uçup gittiler. Bu iki bileziği ortaya çıkan iki yalancı olarak yorumladım.”** Ubeydullah der ki: “Bunlardan birisi Yemen’de Feyrûz’un öldürdüğü el-Ansî, diğeri ise Müseylemetu’l-Kezzab’dır.”

İbn-i Teymiye şöyle der: “Daha sonra Feyrûz ed-Deylemî, Esved el-Ansî’ye karşı koymuş ve onu öldürmüştür. Bu haber Rasul’e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ölümüne sebep olan hastalığı esnasında ulaşmıştır. Bunun üzerine çıkarak ashabına bu haberi vermiş ve şöyle demiştir: **“Esved el-Ansî bu gece öldürüldü. O’nu, salih bir topluluktan salih bir kişi öldürdü.”** Bu kişinin hikayesi meşhurdur.”¹

Taberî, Târîhi’nde Feyrûz’un kıssasını ve onun, Nebi’nin Yemen’de kalıp bu şahsı öldürme fırsatını değerlendirmesi yolundaki emrine uyduğunu ve el-Ansî’nin adamı gibi görünerek gerekeni yaptığını belirtir. Çünkü Nebi’nin bazı adamları el-Ansî hakkında istişare için Medîne’ye dönmüşlerdi. Taberî Dahhâk bin Feyrûz’a dayandırarak şöyle rivâyet eder: “Veber bin Yuhannes bize Nebi’den bir mektup getirdi. İçerisinde dinimiz üzere kalıp savaşmamız, Esved’e ya suikast düzenlenmesi ya da onunla çarpışılması ve mertlik ve din sahibi olduğunu bildiğimiz herkese bunu ulaştırmamızı emrediliyordu. Biz de bunu yaptık.”² Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Feyrûz’u övmüştür. Bunların haberinin Nebi’ye, Esved’in öldürüldüğü gece vahiyle bildirildiği söylenilmektedir.³

Bu kimselerin Esved el-Ansî’ye tâbî gibi görünmelerinin, onu öldürebilmek için olduğu çeşitli siyer kitaplarında sabittir. Bu da benzeri şeylerin caiz olduğunu gösterir. Burada bu olayın hüccet olması ya takrîrî sünnet olması ya da sahabenin icmasının bulunması açınsındandır. Zira sahabe bu olayı öğrenmiş fakat karşı çıkmamışlardır. Her hâlükarda bu uygulama Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* **“Harp hiledir”**⁴ sözünün kapsamına girer.

¹ El-Cevabu’s-Sahîh Limen Beddele Dîne’l-Mesîh, 1/ 109

² Târîhu’t-Taberî, 2/248

³ Bkz: Age: 2/247 ve Fethu’l-Bârî, 8/ 93

⁴ Muttefekun Aleyhi

Bu noktada ben diyorum ki, mürtedlerin ordusuna, çökertme amacıyla girmek caizdir ve şer'an caiz olma durumu devam ettiği müddetçe, bu durum tekfir hususunda geçerli bir engeldir. Böyle bir işe yönelen kimsenin ise bu konuda nerede ruhsat kullanmasının caiz olduğunu ve nerelerde olmadığını bilmesi gerekir. Hiçbir şekilde ruhsat kullanmanın caiz olmadığı durumlardan birisi; bir Müslümanı öldürmek ya da öldürülmesini emretmektir.

CEHALET

Hükümlerin gerçekleşmesinde cehaletin geçerli bir özür ve engel kabul edilmesindeki kural, cehaletin mükellef tarafından giderilmesi mümkün olmayan bir cehalet olmasıdır. Bilgi edinme imkanına sahip olma suretiyle giderilmesi mümkün olan cehalet ise ne özür sayılır ve ne de engel. Şâyet bilgi edinmek mümkün olduğu halde kişi buna çaba sarf etmiyorsa bu kimse hidâyetten yüz çeviren birisidir.

Hüccetin ikame edilmiş sayılması için bilginin her mükellefe gerçek anlamda ulaşmış olması şart değildir. Bilakis mükellefin hükmen biliyor kabul edilmesi için, bilgiye ulaşma imkanının bulunuyor olması yeterlidir. Yani bu durumda mükellef gerçekte bilmiyor olsa bile, bilen kimse hükmünde sayılır.

Günümüzde birçok ülkede Allahu Teala'nın indirdiklerinden başkasıyla hükmeden yöneticilerin kâfirler olduklarının, her yerde söylenen yaygın sözler olduğu bilinmektedir. Bu sözlere karşı çıkan, bu yöneticilerin kâfirler olduklarını söyleyenleri aşağılayan ve sapıklıkla suçlayanlar olsa da bu, hüccetin yerine getirilmiş olması için yeterlidir. Daha önce peygamberlere *Aleyhimisselam* karşı çıkanlar, onları sapıklıkla suçlayanlar ve onlarla alay edenler de olmuştu. Fakat bunların varlığı hüccetin yerine gelmesine engel olmamıştı. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

“Yazıklar olsun o kullara ki, onlara bir peygamber geldiğinde onunla sadece alay ederler.”¹

“İşte böyle; onlardan öncekilere de herhangi bir peygamber geldiğinde, onlar da ‘büyücü’ veya ‘deli’ dilerdi.”²

---

¹ 36 Yâsîn/30

² 51 Zâriyât/52

“Böylece biz, her peygamber için günahkarlardan bir düşman kıldık.”¹

“Böylece biz, her ülkenin önde gelenlerini (orada hileli) düzenler kursunlar diye, oranın günahkarları kıldık.”²

Bu, gerçekleşmesi kesin kaderî bir durumdur. Hakkın her tezahür edişinde; mücrimlerin, alaya alanların, karşı çıkanların ve saptıranların ortaya çıkması kaçınılmazdır. Fakat tüm bunlar hüccetin yerine gelmiş olmasını engellemez. Nitekim bu gibi kimselerin bulunmalarına rağmen peygamberler yolu ile hüccet yerine gelmiştir.

Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmeden yöneticilerin kâfirler olduklarını söyleyen kimseler bulunduğu taktirde, bunlara karşı çıkan ve alay eden kimseler olsa bile hüccet ikame edilmiş demektir. Bu durumda bunu işiten kimsenin hakkı araştırıp ortaya çıkarmak için çaba sarfetmesi gerekir.

Bugün ise değişik ülkelerdeki yöneticilerin, davette bulunmaları sebebiyle dindar Müslümanları cezalandırdıkları yaygın olarak bilinmektedir. Artık bu durum günümüzde hemen hemen hiç kimseye gizli değildir.

Bu konuda şunları da belirtmek isterim ki, belirli bir şahsa hüccet ikamesi, sadece güç yetirilebilen kimse için vaciptir. Mümteni olana bu şekilde hüccet ikame edilmesi vacip değildir. Çünkü hüccet ikamesi ona uygulanacak olan istitabeye dahildir.

Ayrıca mümtenilerden oluşan gruba tek tek hüccet ikame etmek gerekmez. Onlar sadece kendileriyle savaşılmadan önce, daha önce onlara davetin ulaşmamış olması ve onlarla yapılan savaşın savunma savaşı olmaması halinde, davet edilirler. Davet edilecek olanlarsa, mümteni grubun başını çekenlerdir.

¹ 25Furkan/31

² 6 En'âm/123

Anlaşılacağı üzere bugün mürted ve mümteni olan yöneticileri İslam'a ve İslam'ın kanunlarıyla yönetmeye davet vacip değildir. Zira onlar kendilerinden istenenin ne olduğunu gâyet iyi bilmekteler ve zaten sürekli olarak Müslümanları katletmelerinin sebebi de budur. Aynı şekilde onlarla yapılan savaş savunma savaşıdır ki bunda da davet gerekmez.

İKRAH

İkrah bir başkasını, istemediği şeye zorlamaktır.¹ İkrahaın geçerli olabilmesinin bazı şartları bulunmaktadır. İbn-i Hacer *Rahimehullah* bunları şöyle açıklar:

Birincisi: İkrahta bulunanın, tehdit ettiği şeyi yerine getirebilme gücüne sahip olması. Tehditle bir şeyi yapması emredilen kişinin ise kaçmakla bile olsa bundan kurtulmaktan aciz olması.

İkincisi: İkraha altında olanın, yapmamakta direttiği takdirde tehdit edildiği şeyin başına geleceğine dair zannının ağır basması.

Üçüncüsü: Tehdidin hemen yerine getirilecek olması. Eğer tehdit eden, “Şâyet bunu yapmazsan, seni yarın döveceğim” derse, bu kimse ikrah altında sayılmaz. Ancak çok yakın bir zaman vermesi yahut sözünden dönmediği bilinen birisi olması müstesnadır.

Dördüncüsü: İkraha altında olanın, yaptığını kendi iradesiyle yaptığını gösteren bir şeyin olmaması.

Beşincisi: Tehdidin çeşidi yahut ikrahaın sınırı. Tehdit hakkında görüş ayrılığı vardır. Öldürme, herhangi bir organı telef etme, şiddetli dayak ve uzun süreli hapis konusunda görüş birliğine varılmış; hafifçe dövme, bir veya iki gün hapsedme konusunda ise ihtilaf edilmiştir.

Alimlerin çoğunluğunun mezhebine göre, küfre yalnızca can veya organın telef korkusunu gündeme getirecek şekilde ölümlü, bir uzvu kesme ve dayakla tehdit (İkraha mülcî) söz konusuysa ruhsat verilmiştir. Alimlerin tamamı ise küfre zorlanıp

---

¹ Fethu'l-Bâri, 12/ 311

da ölümü tercih eden kimsenin Allah katındaki ecrinin, ruhsatı tercih edenden daha büyük olduğu hususunda icma etmişlerdir.¹

Alimlerin çoğunluğunun görüşüne delil, Ammar bin Yâsir hakkında inen âyetin nüzul sebebidir. Ammar bin Yâsir müşrikler kendisine işkence edinceye dek küfür sözü söylememiştir. Meşhur olarak bilinen, âyetin nüzul sebebinin bu olduğudur.

“Kim imanından sonra kâfir olursa; baskı altında - kalbi imanla dolu olduğu halde (küfür kelimesini söyleyen) hariç- kim küfre göğüs açarsa; işte onların üzerinde Allah’tan bir gazap vardır ve büyük azap da onlardır.”²

Buharî *Rahimehullah* adeti gereği, açıklama yapmaksızın îmâ ederek, küfür hususunda ruhsat verilen ikrahın sınırının ne olduğuna işaret etmiştir. Bu, Sahihî'nin İkrah bölümünde “Dayağı, Öldürmeyi ve Aşağılamayı Küfre Tercih Etmek” babındadır. Burada üç hadis zikreder. Birincisi merfu’ olarak rivâyet edilen Enes hadisidir: **“Kimde üç şey bulunursa iman tadını bulmuştur... (Üçüncüsü:) küfre tekrar dönmeyi ateşe atılmayı kerih gördüğü gibi kerih görmek.”** Hadiste küfre dönmenin ateşe girmekle, yani helakle eşit olduğuna işaret vardır. Öyleyse küfre yalnızca helak korkusu ve can telefî söz konusu olduğunda ruhsat vardır ki bu çoğunluğun görüşüdür. İkinci hadis Saîd bin Zeyd’denir: **“Öyle günler geçirdim ki, Ömer beni Müslüman olmamdan dolayı bağlıyordu.”** Ömer İbnu’l-Hattab’ın Müslüman olmadan önce Saîd bin Zeyd’i İslam’dan dönmesi için bağlaması, bu konuda ona bir ruhsat sağlamamıştı. Daha sonra Buharî, merfu’ olarak rivâyet edilen Habbab hadisini zikreder: **“Sizden önce bir kimse alınır, onun için yerde bir çukur kazılarak bu çukura konulurdu. Daha sonra bir testere getirilip başının üzerine konularak başı ikiye**

¹ Bunu İbn-i Hacer, İbn-i Battal’dan nakleder. Bkz: Fethu’l-Bârî, 12/317. Bu konuda icma bulunduğunu Kurtubî de tefsirinde nakleder, 10/ 188.

² 16 Nahl/106

bölünürdü; demir taraklarla taranarak eti kemiğinden ayrılırdı. Yine de bu, onu dîninden döndürmezdi.” Bu hadiste de, öldürülmeyi ve işkenceyi küfre tercih eden kimselere Nebi'nin övgüsü vardır. Buharî bununla, öldürülmeyi küfre tercih eden kimsenin daha büyük ecir alacağı hususundaki icmaya uygun bir delile işarete bulunur.

Mürted yöneticileri destekleyenler ise, ikrahın oluşması için geçerli olan şartları taşımamaktadırlar. Çünkü nakletmiş olduğum bu şartlar içerisinde, emredilen kişinin kendi iradesini kullandığını gösterir bir şeyin bulunmaması da vardır. İkrahin, hükümlerin ve cezaların gerçekleşmesinde şer'î bir engel olarak kabul edilmesi, iradeyi ortadan kaldırdığı içindir. Mükellefin kendi iradesini kullandığını gösteren bir şey ortaya çıkacak olursa, o zaman görünüşte var gibi olsa da ikrah durumu yok demektir. Mürted yöneticileri destekleyenlerin durumunun buna uyup uymadığına baktığımızda, onların her ne yapıyor iseler kendi iradeleriyle yaptıklarını görürüz.

Mürted yönetimleri sözle destekleyenler, söyledikleri şeyin batıl olduğunu bilseler bile, bunu kendi iradeleriyle makam ve mal arzusu ile söylemektedirler. Bunlar Allahu Teala'nın âyette belirttiği gibi ikrah olmaksızın kendi iradeleri ile küfrü seçenlerdir: **“Ancak kim küfre göğüs açarsa, onlara Allah tarafından bir gazap vardır ve büyük bir azap onlar içindir. İşte bu, onların dünya hayatını âhirete tercih etmeleri ve şüphesiz Allah'ın kâfir topluluğu doğru yola ulaştırmaması nedeniyledir.”**¹ Onları bu yaptıklarına sevk eden şey ikrah değil, dünya sevgisidir.

Mürted yönetimleri fiilî olarak destekleyenlerin durumu da böyledir. Bunlardan olup mürted yönetimin ordusuna kendi

---

¹ 16 Nahl/106-107

iradesi ile katılanlar, yaptıkları şeyleri kendi iradeleriyle yapmaktadırlar.

Mürted yönetimlerin ordusuna zorunlu askerlik adı altında katılanlara gelince, şâyet kişi bunu yapmayacak olursa, dünyevî olarak çeşitli zararlara uğrar. Örneğin; resmî işyerlerinde çalışmaz, yolculuk yapamaz, hapis cezasına maruz kalır. Bu tür zararlar ise, mürted ordusuna katıldığı taktirde düşeceği küfürde, ruhsat sağlayacak olan ikrahı mülcî derecesine ulaşmaz. Görüldüğü gibi bu kimseler hakkında da burada geçerli bir ikrah yoktur.

Şâyet geçerli ikrah bulunsa bile bu onların Müslümanları öldürmelerine ve onlarla savaşmalarına ruhsat sağlamaz. Bu nokta icma konusudur. Bilakis eğer Müslüman olduklarını iddia ediyorlarsa bu insanlara düşen şey, İbn-i Teymiye'nin şu sözünde geçtiği gibi davranmalarıdır: “Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem fitne savaşında ikrah altında olan kimseye kılıcını kırmasını, öldürülecek olsa bile savaşmamasını emretmiştir... Öyleyse zekat vermeyi kabul etmeyenler ve buna benzer mürtedler gibi İslam Şeriatı'na karşı çıkan bir grubun yanında savaşa zorlanan kimsenin durumu hakkında ne söylenebilir? Şüphe yok ki böyle bir kimseye vacip olan şey, savaşa katılmaya zorlandığı taktirde kendisini Müslümanlar öldürseler bile savaşmamaktır.”¹

Yine geçerli olan ikrah bulunsa bile, bu onların küfrüne hükmetmeyi engellemez. Zira daha önce de belirttiğimiz gibi mümteniler hakkında istitabe uygulanmaksızın hüküm verilir. Bu, sahabenin icmasıdır. Aynı zamanda buna Abbas hadisi de delalet eder.

Geçerli olan ikrahın bulunması, onların öldürülmesini ve onlarla savaşılmasını da engellemez. Bu, onların hükmen kâfir olmalarından ötürüdür. Kâfirin ise öldürülmesi ve onunla savaş

---

¹ Mecmuu'l-Fetâvâ, 28/538-539

caizdir. Bu kimse batınen ikrah altında bir Müslüman olsa bile bu böyledir.

İbn-i Teymiye şöyle der: “Allahu Teâlâ, onun (Kabe'nin) hürmetini çiğnemek isteyen orduyu, baskı altında olan ve olmayanıyla birlikte, onları ayırt etme kudretine sahip olduğu halde, her birini niyetlerine göre diriltmek üzere hepsini birden helak etti. Öyleyse Müslüman mücahidlere, bilmedikleri halde zorlanan ile zorlanmayanın arasını ayırt etmek nasıl vacip olabilir? Hatta içlerinden birisi baskı altında savaşa çıktığını iddia etse bile sırf bu iddiası ona bir yarar sağlamaz. Zira Abbas bin Abdi'l-Muttalib, Bedir günü Müslümanlar kendisini esir aldıklarında Nebi'ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, “Yâ Rasulallah, ben baskı altında idim” demiş, Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ise ona, “Bizi ilgilendiren senin gösterdiğin tutumdur; gizli olan yönün ise Allah'a kalmıştır” diye karşılık vermiştir. Ve hatta aralarında insanların seçkinlerinden olan salih bir grup bulunsa ve diğerleriyle savaşmak ancak bunları öldürmekle mümkün olsa, yine bunlar öldürülürler. İmamlar, kâfirler Müslümanları kalkan edinirlerse ve bunlarla savaşmadığı taktirde Müslümanlar için tehlike söz konusu ise, kâfirler hedeflenerek onlara ateş edilmesinin caiz olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Bir kimse aslında mazlum olduğu halde Allah ve Rasulü'nün emretmiş olduğu cihad sebebiyle öldürülürse şehittir ve niyeti üzere dirilitir. Onun öldürülmesi fesat yönünden mü'min mücahidlerden birisinin öldürülmesinden daha önemli değildir. Cihad vacip olduğunda Allah'ın dilediği kadar Müslüman öldürülmektedir, müşriklerin safında bulunan Müslümanların ise yine cihad için öldürülmeleri bundan daha önemli değildir.”¹

İkrah engeli ile ilgili olan konular bunlardır. Bir kimse, mürtedlerin askerlerinden birisi hakkında geçerli bir ikrah (ikrâhu'l-mülci) bulunduğunu bilirse ona Müslüman muamelesi yapar. Fakat bu tek kişi hakkında verilen hüküm, bu kimse

---

¹ Mecmuu'l-Fetâvâ, 28/535-538 ve 546-547

mürtedlerin safında olmaya devam ettiği müddetçe bizim onun hükmen kâfir olduğuna hükmetmemizi engellemez. Özel bir ilişki sebebiyle bunları araştırma ihtiyacı duyup ta bu imkana sahip olan kimse için, bazı mürted askerlerde bulunduğu taktirde, onların batınen tekfîrini engelleyecek olan en önemli şer'î engeller bunlardır. Aksi taktirde, yukarıda da belirttiğimiz gibi onların her birisi hükmen kâfirdirler.

ASLINDA ENGEL SAYILMADIĞI HALDE, BAZILARINCA TEKFİRE ENGEL ZANNEDİLEN ŞEYLER

Bunlardan bazıları şunlardır:

Mürtedlerin destekleyecilerinin, kendilerinin mü'min olduklarına yahut mürted yöneticileri desteklemekle ve Müslümanlara karşı savaşmakla doğru olanı yaptıklarına inanıyor olmaları:

Küfür sebebi olan söz ya da fiili işlemeye devam ettikleri müddetçe bu durumları, onların tekfirine engel olmaz. Buna delil Allahu Teâlâ'nın şu âyetleridir:

“De ki: Size amelleri boşa gidenleri haber vereyim mi? Onların dünya hayatındaki çabaları boşunadır. Halbuki onlar kendilerinin iyi işler yaptıklarını zannetmektedirler.”¹

“Kimine hidayet verdi, kimi de sapıklığı haketti. Çünkü bunlar, Allah'ı bırakıp şeytanları veli edinmişlerdi. Ve gerçekten onları doğru yolda saymaktaydılar.”²

“Dediler ki: cennete Yahudi ve Hristiyan olandan başkası asla giremeyecek.”³

Bu anlamda pek çok âyet vardır. Dünyada iken küfre hüküm verme zahirî sözlere ve amellere bağlıdır. Kafirin kendisi hakkında güzel düşünmesi, haktan yüzçevirmesi nedeniyle Allah'ın vermiş olduğu bir cezadır. O, böylece kendisini doğru yolda zanneder ve küfürde sonuna kadar devam eder. Onun sapıklığı Allahu Teâlâ'nın, şu âyetinde bildirdiği gibidir:

---

¹ 18 Kehf/103-104

² 7 A'raf/30

³ 2 Bakara/ 111

“Kim Rahman’ın zikrini görmezlikten gelirse, ona bir şeytan musallat ederiz; artık o, ona arkadaştır. Gerçekten bunlar (şeytanlar) onları yoldan alıkoyarlar. Onlar ise kendilerinin doğru yolda olduklarını sanırlar.”¹

“Kötü amelleri kendisine süslenip de onu güzel görenler mi?”²

“Onlar kayınca, Allah da onların kalplerini kaydırıldı.”³

Mürtedlerin askerlerini saptıran ve bizzat kendileri de sapık olan bazı ilim ehlinin varlığı ve bu askerlerin, bunları din önderleri olarak taklit etmeleri de yine tekfîre engel olan şeylerden değildir.

Saptıranların, karşıtların ve alay edenlerin varlığı, Allah’ın sünneti olan imtihan ve sıkıntının oluşmasına sebep olan kaderî bir sünnettir. Nitekim Allahu Teâlâ, **“İnsanlar inandık demekle, imtihana tabi tutulmaksızın bırakılıverileceklerini mi sandılar?”⁴** buyurmaktadır.

Kafirlerin çoğunun küfrü Allahu Teâlâ’nın da onları nitelendirdiği gibi önderlerini taklit küfrüdür:

“Onlara, ‘Allah’ın indirdiğine uyun’ denildiğinde; ‘Bilakis biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız’ derler.”⁵

Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem ise kabir azabını anlatırken şöyle der: **“Kâfire (yahut münafığa) gelince der ki: ‘Bilemiyorum; insanların söylediği şeyi ben de söyledim.’ Denilir**

¹ 43 Zuhruf/36-37

² 35 Fâtır/8

³ 61 Saff/5

⁴ 29 Ankebut/2

⁵ 2 Bakara/170

ki: ‘Bilmez olaydın, okumaz olaydın.’ Sonra demir bir çekiçle iki kulağı arasına bir darbe indirilir. Öyle bir çılgılık atar ki, bunu insanlar ve cinler dışındaki bütün varlıklar işittir.”¹

Buna göre onun başkasını taklit ediyor olması azap gören bir kafir olmasını engellememiştir.

Mürtedlerin askerlerinin şهادeti ikrar ediyor yahut namaz kılıyor olmaları da tekfirin engellerinden değildir.

Onlar ikrarı veya namazı yerine getirmemeleri sebebiyle değil, kâfir yöneticiyi desteklemekten ötürü küfre düşmektedirler. Buna göre, şayet bunlardan birisi öldürüleceği yahut kendisiyle savaşıldığı esnada şهادeti söyleyecek olsa, bu onun öldürülmesine engel olmaz. Çünkü bu kimseyle şهادet kelimesi için değil, başka bir sebeple küfre düşmüş olması nedeniyle savaşılmaktadır. Kişi imanın şubelerinden oluşan birçok özelliğın birarada bulunmasıyla iman etmiş sayılır. Ancak küfre düşmesi için, büyük küfrün şubelerinden olan bir tek özelliğın bulunması yeterlidir. Bu konuya açıklık getiren âyetlerden birisi şudur: **“De ki: Allah ile, O’nun âyetleri ile ve Rasulü ile mi alay etmekteydiniz? Özür bildirmeyiniz; siz imanınızdan sonra küfre düştünüz.”²**

Bu âyetlerin haklarında inmiş olduğu kişiler Tebük Seferi’nde Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem ile birlikte olan kişilerdir. Onlar o zaman cihad ediyor ve namaz kılıyor idiler. Bu nedenle Allahu Teâlâ onlarda imanın bulunduğunu belirtmiştir: **“Siz, imanınızda sonra küfre düştünüz.”** Ancak onların küfür sözü söylemekle kâfir olduklarını belirtmiştir ki, bu da alay etmeleridir. Bir başka âyette de, **“Küfür kelimesini söylemişler ve iman-**

¹ Buhari

² 9 Tevbe/65-66

larından sonra küfre düşmüşlerdir”¹ buyurulmaktadır. Allahu Teâlâ onların Müslüman olduklarını belirtmiştir. Bu ise iki şehadeti ikrar, namazın ikamesi, zekatın verilmesi ve dînin diğer gerekleri ile olur. Buna rağmen Allahu Teâlâ onları söylemiş oldukları bir tek söz ile tekfir etmiştir; **“Küfür kelimesini söylemişler ve... küfre düşmüşlerdir”** Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Usâme bin Zeyd’e, **“Lâ İlâhe İllallah dedikten sonra onu öldürdün mü?”** sözü aslî kâfir içindir. Böyle bir durumda bu kişiden el çekilir ve sonra söylemiş olduğu bu şehadetin gerektirdiği şeylere bağlı kalıyor mu, kalmıyor mu diye duruma bakılır. Bu, Allahu Teâlâ’nın şu sözünden anlaşılmalıdır:

“Allah yolunda cihada çıktığınız zaman gerekli araştırmayı yapın.”²

Nebî’nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu sözü de bu anlamdadır: **“İnsanlarla Lâ İlâhe İllallah diyene kadar savaşmakla emrolundum. Bunu söyledikleri zaman kanlarını ve mallarını korumuş olurlar. Ancak İslam’ın hakkı müstesna.”³**

“İslâm’ın hakkı müstesna” cümlesinden kastedilen tâğutu inkar, farzları yerine getirme ve yasaklananlardan sakınmaktır. Bunları gereği gibi yerine getirmeyen kimsenin, yerine göre küfrüne yahut fasıklığına hükmedilir.

Kim “Lâ İlâhe İllallah” der ve küfre düşürücü şeyler işlerse, Lâ İlâhe İllallah’tan amaçlananı yerine getirmemiş demektir. Bu durumda bu kimsenin küfrüne hükmolunur ve Nebî’nin de *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* belirttiği gibi kanı ve malı helâl olur:

---

¹ 9 Tevbe/74

² 4 Nisâ/94

³ Müslim

“Allah’tan başka ilah olmadığına ve benim Allah’ın Rasulü olduğuma şahadet eden kimsenin kanı üç şey dışında helâl değildir: Evli olup da zina eden kimse, kısas olarak öldürülmeyi hak eden kimse, dinini terk edip ce-maatten ayrılan kimse.”¹

Dinini terk edenden kasıt mürteddir. Hadis, şahadeti ikrar eden bir Müslümanın, herhangi bir riddet sebebini işlemekle dinden çıkacağını göstermektedir.

Özetle, söz ya da fiil türünden olan herhangi bir küfür sebebini işleyen kimse; namaz kılan, zekât veren, oruç tutan ve cihad eden bir kimse de olsa bununla kâfir olur. Bu konuda İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: “Kısacası kim küfür olan bir söz söyler veya bir fiil işlerse, kâfir olmayı kastetmese bile bununla kâfir olur. Zira Allah’ın dilediği dışında kimse küfrü kast etmez.”²

Mürted askerlerin müstaz’af olmaları, yöneticiler karşısında herhangi bir güçlerinin olmaması da tekfîre engel olan şeylerden değildir.

Mustaz’aflık, kâfirleri desteklemek ve onların safında Müslümanlara karşı savaşmak için herhangi bir meşrûiyet sağlamaz. Bilakis ikrahu mülcî şartları gerçekleşmiş olsa bile bu, Müslümanları öldürmek veya onlarla savaşmak için herhangi bir ruhsat sağlamaz. Mücrimlerin yaptıkları da zaten budur.

Müstaz’af durumunda olmak, mürted yöneticilere karşı kalple inkar etmekle birlikte el ve dil ile karşı koymayı terk gibi bir durum için veya kâfirlere karşı mudârâtta³ bulunma ve yumuşak

¹ Muttefekun Aleyhi

² Es-Sârimu’l-Meslûl, 177-178

³ İbn-i Hacer şöyle der: “İbn-i Battâl der ki: Mudârât mü’minlerin ahlakındandır. Bu, insanlara kanat germe, yumuşak söz söyleme ve onlara karşı kabalığı bırakmadır. Bu ise yakınlık kurmanın en önemli araçlarından biridir. Bazıları mudârâtı mudâhane zannetmişlerdir ki bu bir yanılıdır. Mudârât menduptur,

davranma için ruhsat sağlar; onları desteklemek (muvâlât) için değil. Nitekim müstaz'aflık, acizlikten ötürü kâfirler arasında hicreti terk gibi durumlarda da ruhsat sağlar.

Kâfirler arasındaki her müstaz'af ise mazur değildir. Mazur olanlar ve suçlu sayılmayanlar, Allahu Teala'nın kendisini kâfirlerden kurtarması için ve mücahid dostlarına yardım etmesi için dua ederek, hakla batılı ayırt eden mü'min kimselerdir. İfsadlarında kâfirlere uyan müstaz'af ise, ateş halkından olan bir mücrimdir. Allahu Teala, aziz Kitabı'nda bu her iki tür müstaz'afı da zikretmiştir:

Mü'min müstaz'afların özellikleri âyette şöyle geçer:

“Size ne oluyor ki; Allah yolunda ve ‘Rabbimiz! Bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar; bize katından bir velî gönder; bize katından bir yardımcı kıl’ diyen müstaz'af erkekler, kadınlar ve çocuklar adına savaşmıyorsunuz?”¹

Mücrim müstaz'afların özelliklerini ise şöyle geçer:

“Ateşin içerisinde tartışırken, zayıf olanlar müstekbirlere derler ki: ‘Gerçekten biz, sizlere tâbî olan kimselerdik. Şimdi siz ateşin bir parçasını bile bizden uzaklaştırabilir misiniz?’ Büyüklenenler derler ki: ‘Biz

---

Mudâhane haramdır. Aradaki fark şudur: Mudâhane, “dihân” (ikiyüzlülük)'dan alınmadır. Bunun anlamı ise, farklı bir görüntü vererek işin aslını gizlemektir. Buna göre alimler mudâhaneyi, kendisine karşı çıkmaksızın, fasıkla yakınlık kurmak ve onun içinde bulunduğu durumdan hoşnut görünmek olarak yorumlamışlardır. Mudârât ise cahile bilmediğini öğretirken, fasığı da yaptığından nehyederken (özellikle de onun yakınlığına ihtiyacı varsa) yumuşak davranmak, içinde bulunduğu durumu yüzüne vurmaksızın ve tenkit etmeksizin, incelik taşıyan söz ve davranışla muamele ederek kaba davranmamaktır.” Nitekim Buhari mudârâtın caiz olduğuna dair deliller saymıştır.

¹ 4 Nisâ/ 75

hepimiz de ateşteyiz. Artık Allah kullar arasında hüküm vermiştir.”¹

“Sen o zalimleri Rableri huzurunda durdurulmuş olarak suçlamayı birbirlerine yöneltirken bir görsen; müstaz’af olanlar müstekbirlere derler ki: ‘Eğer sizler olmasaydınız bizler mü’minler olurduk.’

Müstekbirler ise müstaz’aflara şöyle derler: ‘Size hidâyet geldikten sonra biz mi sizi ondan alıkoyduk? Hayır, siz zaten mücrimlerdiniz.’

Müstaz’aflar müstekbirlere; ‘Hayır, siz geçgündüz hile kurup bize Allah’a karşı küfürde bulunup, O’na denkler koşmamızı emrediyordunuz’ derler. Ve azabı gördüklerinde pişmanlıklarını gizlerler. Biz, küfredenlerin boyunlarında halkalar kıldık. Onlar yapmakta olduklarından başkasıyla mı cezalandırılacaklar?”²

Görüldüğü gibi müstaz’af olmak, müstekbir yöneticiler ve diğer kâfirlere uymak ve içerisinde Müslümanlara karşı mücadelenin de bulunduğu türlü türlü küfürlerde onlara itaat etmek için herhangi bir ruhsat sağlamamaktadır. Tam aksine bu durumlarda onlara itaat eden, kendisine hidayet ulaştığı ve onu işittiği müdetçe, o da onlar gibi küfre düşer ve cehennem ehlinde olur.

Müslümanlar hicretten önce Mekke’de iken Allahu Teâlâ’nın nitelendirdiği gibi müstaz’af idiler:

“Hatırlayın; hani siz yeryüzünde sayıca azdınız ve zayıf bırakılmışlardınız. İnsanların sizi kapıp yakalayivermelerinden korkuyordunuz. İşte O, sizi barındırdı; sizi yardımı ile destekledi ve sizi temiz şeylerden rızıklandırdı. Umulur ki şükredersiniz.”³

¹ 40 Mü’min/47-48

² 34 Sebe/31-33

³ 8 Enfâl/26

Buna rağmen Allahu Teâlâ o gün onlara, kâfirlere itaat noktasında herhangi bir şeye izin vermedi:

“Sakın yalanlayanlara itaat etme. Onlar istediler ki; sen onlara ikiyüzlülük edesin de, onlar da sana ikiyüzlülük etsinler.”¹

Onlara hiçbir küfür için ruhsat tanımadı:

“Ancak kalbi imanla dopdolu olduğu halde küfre zorlanan hariç..”²

Dolayısıyla her müstaz’af mazur değildir ve müstaz’aflık, işledikleri cürümlerde kâfirlere uymak için herhangi bir ruhsat sağlamaz. Müstaz’afklar çeşitlidir; içlerinde mü’min olanlar da vardır, mücrim olanlar da.

---

¹ 68 Kalem/8-9

² 16 Nahl/106

TAĞUTLARI DESTEKLEYENLERİN HÜKMÜ KONUSUNDA SÖYLEMEK İSTEDİĞİMİZ ŞEY ÖZETLE ŞUDUR

Mürted yöneticileri destekleyen ve onlara İslâm ve Müslümanlarla savaşmada sözle ya da fiilî olarak yardım eden herkes zahirî hükme göre kâfirdir. Bunların içerisinde, doğrudan savaşanlarla geride bekleyenlerin durumu aynıdır. Eğer böyle olmasaydı, mürted yöneticilerin askerlerinden yalnızca Müslümanlarla doğrudan savaşanların kâfir olduklarını söylememiz gerekirdi. Ancak şer'î kurallar, mümteniler içerisinde bulunan her fert için bulunduğu grubun hükmünün geçerli olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla geri planda olan kimse için de, savaşa bizzat katılanın hükmü geçerlidir. Bunlar içerisinde bazen tekfirleri için geçerli bir engel bulunup da bâtinen Müslüman olanlar olabilir. Ancak bunlar kendisine güç yetirilemeyen mümteni konumunda oldukları için, kendileri hakkında bu engelleri araştırma zorunluluğumuz yoktur. Yalnızca aynı ülkede Müslümanlar arasına karışmış olmaları sebebiyle herhangi bir Müslümanın, bunlardan bazıları ile özel bir ilişkisi gündeme gelecek olursa, o zaman bu kimse bu engellerin bulunup bulunmadığını araştırır. Şâyet içlerinden birisi hakkında geçerli bir engel tespit ederse, ona Müslüman muamelesi yapar.

“Mürted Yöneticileri Destekleyenlerin Hükümü” konusu ile ilgili bilginin Müslüman halk arasında yayılması gereklidir. Bu bilginin yayılmasında Allahu Teâlâ'nın izni ile büyük bir hayır vardır. Bunun yayılması, mürted yöneticilerin batşını, güçlerinin zayıflamasını çabuklaştıracaktır. Mürtedlere asker olanların çoğunluğu, ne kendilerinin ve ne de yöneticilerinin şeriattaki hükmünü bilmemektedirler. Halbuki bunlar kâfirlerdir. Şâyet bunu bilecek olsalar, bu askerlerden birçoğu bundan dönerek yöneticilere karşı çıkacaklar veya onlara karşı çıkanlara yardım edeceklerdir.

“Göklerin ve yerin askerleri Allah’a aittir. Allah Azîzdir, Hakîmdir.”¹

“Rabbinin askerlerini kendisinden başkası bilmez.”²

Bu meseleyle ilgili bilgiyi yaymak bunu bilen her Müslümanın, özellikle de davetçi ve ilim sahibi olanların görevidir.

Davetimizin sonu; Hamd alemlerin Rabbi olan Allah’a aittir.

---

¹ 48 Feth/4

² 74 Müddessir/ 31

İÇİNDEKİLER

Kitap Hakkında Bir Açıklama.....	3
Tâğut ve Tâğutu Destekleyenin Tanımı.....	5
Sözlü Olarak Destekleyenler	13
Fiilen Destekleyenler	14
Tâğutları Destekleyenler Nasıl Bir Suç İşlemektedirler	15
Tâğutları Destekleyenlerin Hükümü.....	17
Güç Yetirilemeyen Mümteniye İstıtabe Uygulanmaksızın Hüküm Verileceği	33
Tek Başına Olan ile Güç Yetirilebilen Arasındaki Fark	34
Mürtedleri Destekleyenlerin Küfürlerine Dair Verilen Hüküm Zahire Göre midir, Yoksa Hakikate Göre midir?.....	35
Tekfîr Hususunda Şer'an Geçerli Olan Engeller	38
Mürtedlerin Ordusuna, Çökertmek Amacıyla Katılmak.....	39
Cehalet	42
İkrah	45
Aslında Engel Sayılmadığı Halde Bazılarınca Tekfîre Engel Zannedilen Şeyler	51
Tâğutları Destekleyenlerin Hükümü Konusunda Söylemek İstedığımız Şey Özetle Şudur.....	59
İçindekiler	61

DAVET SERİSİ – BİRİNCİ ADIM

1.	Müslümanların Birliğini Sağlayacak Temel Esaslar	Abdu'l-Mun'im Mustafa
2.	Taifetu'l Mansura'nın Özellikleri	Abdu'l-Mun'im Mustafa
3.	Ehl-i Sünnet'in Menheci ve Cihadın Esasları	Abdulkadir bin Abdulaziz
4.	Millet-i İbrahim	Ebu Muhammed Âsım

DAVET SERİSİ – İKİNCİ ADIM

1.	İman ve Küfür	Abdulkadir bin Abdulaziz
2.	Cehalet Özü	Abdulkadir bin Abdulaziz
3.	Demokrasi Dindir	Ebu Muhammed Âsım
4.	Tağut ve Destekçileri	Abdulkadir bin Abdulaziz
5.	Tağutların Destekçileri Hakkındaki Şüphelerin Aydınlatılması	Ebu Muhammed Âsım
6.	Dostluk ve Düşmanlık	Abdulkadir bin Abdulaziz
7.	Ülkelerin Hükümleri	Abdulkadir bin Abdulaziz
8.	Cihada Teşvik	Ebu Kuteybe eş-Şâmi
9.	İslam Erlerine Nasihatler	Süleyman Davud

ARAŞTIRMA SERİSİ

1.	El-Umde Fi İ'dadi'l-Udde	Abdulkadir bin Abdulaziz
2.	El-Cihad ve'l-İctihad	Ebu Katade
3.	Tekfirde Aşırıktan Sakındırma Konusunda Otuz Risale 1-2	Ebu Muhammed Âsım El-Makdisi
4.	Akidemiz	Ebu Muhammed Âsım
5.	İslam'da Şehadet Operasyonları	Derleme

NASIHAT

Müslüman kardeşim! Bu kitapçık, Allahu Teala'nın izniyle faydalı bilgiler içermektedir. Allah'a hamd olsun ki biz, şer'i delili olmayan hiçbir söz söylemiyoruz. Senden de, şer'i bir delili olmadıkça hiçbir sözü kabul etmemeni istiyoruz. Böylece yol kesen eşkıyaların, Allah'a davet adı altında seni aldatmasına izin verme. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Bir ayet dahi olsa benden ulaştırın"¹ ve yine "Şahit olanlar, olmayanlara duyursun"² vasiyeti gereğince bu kitapçığın, kardeşlerinin, tanıdıklarının ve diğer Müslümanların arasında yayılması için gayret et. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Allah'ın senin elinle bir kişiyi hidayete ulaştırması, kızıl develere sahip olmandan daha hayırlıdır."³

Kardeşim, bil ki bu ve buna benzer yayınları Müslümanlar arasında yayman, Allahu Teala'nın yolunda bir cihaddır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Müşriklere karşı mallarınız, canlarınız ve dillerinizle cihad edin."⁴

Allahu Teala, bu ve buna benzer yayınların Müslümanlar arasında yayılması için gayret eden herkesi birçok hayır ile mükafatlandırсын, Allahumme Amin.

www.davetvecihad.com

¹ Buhari

² Müttefekun Aleyhi

³ Müttefekun Aleyhi

⁴ Ebu Davud, sahih bir senedle rivayet etmiştir.

Tâğutu inkar ve Allah'a iman, tüm peygamberlerin getirmiş oldukları Tevhid'in ta kendisidir. Onların ilk çağırdıkları şey bu olmuştur. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Biz her ümmete, 'Allah'a ibadet edin ve tâğuttan sakının' diye bir rasul gönderdik." (16 Nahl/36)

İnşaallah bizim burada sözünü edeceğimiz tâğut, hükümde tâğuttur ki bunlar, Allah dışında kendilerinden hüküm alınan beşeri anayasalar, kanunlar ve Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmeden kâfir yöneticilerdir.

Bu tâğutların destekçileri ise sözle ve fiille onların uğruna savaşmaya varana dek onları savunup destekleyenlerdir. Sözlü olarak ya da fiilen onları destekleyen herkes tâğutların yardımcılarından sayılır. Çünkü savaş (kıtal) sözle veya fiille olur. İbn-i Teymiye aslı kâfirlerle savaş hakkındaki sözlerinde bunu belirterek şöyle der: "Savaşma iki çeşittir: El ile olan savaşma ve dil ile olan savaşma. Aynı şekilde ifsad da bazen el ile bazen dil ile olur. Dinlerin dil ile tahrifi el ile tahrifinden kat kat fazla olmuştur."